

ทางสายไหมใหม่ เชื่อมทั่วโลก

เชื่อ และ แข่ ของ คน จีน

MINI-TRIP IDEAS
ช่วยจูงใจ

NEW SILK ROAD
หนึ่งแถบ...หนึ่งเส้นทาง

LAND OF FAITH
พระถึงซาจิ้ง

ภาษาจีน เริ่มได้ตั้งแต่อนุบาล

สมองของเด็กจะเจริญเติบโตและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพในช่วงแรกเกิด - 6 ขวบ พ่อ แม่ ผู้ปกครองจึงต้องใช้ช่วงประตูแห่งโอกาสนี้ในการพัฒนาทักษะครบ 4 ด้าน (ร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม สติปัญญา) โดยเฉพาะทักษะทางภาษาให้เกิดกับเด็ก เด็กในวัยนี้จะขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและการเลี้ยงดูเป็นสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้เด็กได้อย่างเต็มศักยภาพ

คุณณัฐนิช สุวรรณยืน ผู้จัดการโรงเรียนอนุบาลจันทร์เจ้าและคุณแม่สมัยใหม่กล่าวว่า ทุกวันนี้จะได้ยินเสียงแจ๊วๆ ของเด็กๆ "สวัสดีคะ คุณครู" "หนีน้าว เหล่าซือ" "Hello teacher..." สลับกันไป เพราะเด็กๆ ที่นี้ได้เรียนทั้งภาษาไทย-จีน-อังกฤษ โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นเตรียมอนุบาล และต่อ ยอดไปจนถึงชั้นอนุบาลปีที่ 3 เรียกว่าพร้อมก้าวสู่อาเซียน +3 กันตั้งแต่เด็กเลยทีเดียว

คุณณัฐนิช คุณแม่ของน้องณิชาลกล่าว ว่าตอนนี้ น้องเรียนอยู่ชั้นเตรียมอนุบาลและได้เรียนรู้และสัมผัสกับภาษาและวัฒนธรรมไทย-จีน-อังกฤษ น้องสามารถสื่อสารภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ได้เป็นอย่างดี ตอนนี้อยู่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษและภาษาจีน น้องก็สามารถเรียนรู้

คำศัพท์และร้องเพลงภาษาอังกฤษและจีนได้อย่างรวดเร็ว

การใช้ภาษาเป็นความฉลาดทางสมองอย่างหนึ่งของเด็กๆ ซึ่งเป็นทักษะชีวิตที่สำคัญและสามารถพัฒนาต่อเองได้จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พ่อแม่ผู้ปกครองสมัยใหม่จึงต้องการพัฒนาเด็กในด้านนี้ บางคนถึงขนาดเอาลูกเข้าโรงเรียนอินเตอร์เพื่อให้ได้ "จุ่มแซ่" กับภาษาที่ 2 และ 3 แต่ต้องไม่ลืมเน้นภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่และเป็นภาษาที่ถ่ายทอดถึงวัฒนธรรมอันดีงามความเป็นไทยที่คนไทยทุกคนควรช่วยกันอนุรักษ์และสืบทอดต่อไป

โรงเรียนอนุบาลจันทร์เจ้าใช้หลักสูตร Buddhist-Brain Based Learning และจัดการเรียนการสอนแบบ Janjao Active learning program ซึ่งเด็กๆ จะได้รับการส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ถูกต้องตามพัฒนาการสมองตามวัยของเด็ก ทั้งยังส่งเสริมในเรื่องของภาษาไทย-จีน-อังกฤษ และเด็กๆ จันทร์เจ้าก็ยังได้รับการปลูกฝังในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม

วัฒนธรรมความเป็นไทยที่ดีงาม คุณณัฐนิชเล่าว่า ในช่วงที่นักเรียนโรงเรียนอินเตอร์ปิดเทอม จะมีผู้ปกครองนำเด็กมาเรียนภาษาไทยที่โรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาไทยให้คล่องแคล่วในการสื่อสารมากขึ้นรวมทั้งปลูกฝังวัฒนธรรมและความเป็นไทย ร่วมกับเด็กๆ จันทร์เจ้า หากพ่อแม่ ผู้ปกครองท่านใดสนใจในการเรียนการสอนแบบโรงเรียนอนุบาลจันทร์เจ้าก็สามารถติดต่อสอบถามมาที่โรงเรียนได้นะคะ โทร 02-286-3809, 02-286-8355 www.janjao.ac.th

EDITOR'S TALK

สวัสดีครับ ท่านผู้อ่าน New Silk Road ฉบับที่ 5 ในช่วงนี้คำว่า หนึ่งแถบ...หนึ่งเส้นทาง หรือ One Belt, One Road เป็นคำสำคัญที่หลาย ๆ คนคงจะได้ยินตามข่าวต่าง ๆ ความร่วมมือกันระหว่างจีนและประเทศต่าง ๆ ในหนึ่งแถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหมกับหนึ่งเส้นทางสายไหมทางทะเลแห่งศตวรรษที่ 21 ถูกยกขึ้นมาเป็นวาระในการหารือกันหลายต่อหลายครั้งในปีนี้ ทุกประเทศเชื่อว่าความร่วมมือกันต้องส่งผลดีต่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศตลอดรายทาง ความร่วมมือของแต่ละภูมิภาคในการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนระหว่างกันย่อมต้องนำไปสู่การส่งเสริมสันติภาพและการพัฒนาของโลกเรา บทความเรื่อง New Silk Road ในนิตยสารฉบับนี้จะให้ข้อมูลที่น่าสนใจเพื่อให้พวกเรารู้จักหนึ่งแถบ...หนึ่งเส้นทาง มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้นิตยสารฉบับที่ 5 นี้ ยังมีเรื่อง ชื่อแซ่ของคนจีน ซึ่งเป็นเรื่องจากปก มีเรื่องพระถังซำจั๋ง เรื่องภาพพิมพ์ไม้ เรื่องมังกรหยก เรื่องชาวมตราไก่ที่ล่าปาง รับรองว่าอ่านสนุกจนวางไม่ลงอย่างแน่นอน สุดท้ายนี้นิตยสาร New Silk Road ขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช

การประชุม BRICS summit ที่เมืองอูฟา (รัสเซีย)

การประชุม BRICS ปีนี้ ถือเป็นครั้งที่ 7 จัดในวันที่ 8-9 กรกฎาคม 2558 ที่เมืองอูฟา ประเทศรัสเซีย โดยผู้นำทั้ง 5 ประเทศได้ตกลงกันว่า จะลงทุนเบื้องต้นใน The New Development Bank (NDB)

เป็นจำนวน 5 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐและลงทุนเบื้องต้นให้กับ Contingent Reserve Arrangement (CRA) หนึ่งแสนล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งทั้ง NDB และ CRA เป็นโครงการที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อปกป้องกลุ่ม BRICS จากความไม่มั่นคงทางการเงิน BRICS ยังเน้นย้ำถึงความตั้งใจของกลุ่มที่จะไม่ปิดกั้นโลกภายนอก โดยคาดหวังให้ตนเองเป็นเวทีที่มองภาพการเข้าถึงกันอย่างเป็นรูปธรรมและยินดีร่วมมือกับประเทศอื่นโดยเฉพาะกับตลาดที่กำลังเติบโต ประเทศที่กำลังพัฒนา องค์กรสากลและภาคพื้นต่าง ๆ ทั้งนี้คำว่า BRICS เป็นอักษรย่อใช้เรียกกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาที่มีการพัฒนาและการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว (Emerging Market) ประกอบด้วย บราซิล (Brazil) รัสเซีย (Russia) อินเดีย (India) จีน (China) และแอฟริกาใต้ (South Africa) ... (People's Daily)

• CONTENTS •

4 JEENJA

ว่าด้วยชื่อและแซ่ของคนจีน

9 NEW SILK ROAD

หนึ่งแถบ...หนึ่งเส้นทาง One Belt, One Road

16 CHINA KNOWLEDGE

ภาพพิมพ์ไม้ตระกูลจีน

20 THE LAND OF FAITH

พระถังซำจั๋ง... นอกและในไซอิ๋ว

26 THE CULTURE TRIP

กลับถิ่น "อาคันตุกะ" ตอน สายสัมพันธ์ 2 แผ่นดิน

33 THE LEGEND OF THE HEROES

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง : ยอดบุรุษนามก๊วยเจ๋ง

36 MINI-TRIP IDEAS

ช่วยจุงโปลัง ร่องรอยนาฬิกาพาสซีจิ้นก่อนเป็นตำนาน

42 DOCTOR KRUB

EP.5 บุหรีร้าย..มหัศจรรย์สีขาว

49 SPECIAL TRIP

ปั่นดินไทย ด้วยหัวใจจีน

55 LET'S GO

อินไลน์สเกต กีฬาวัยมันส์...ของคนพันธุ์ X

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ จัดแสดงอุปรากรจีนพูดไทย

“แปดเซียนถวายพระพร” รอบพิเศษ

เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ในโอกาสทรงเจริญ

พระชนมายุ 60 พรรษา

(ภาพถ่ายโดย คุณณัฐ ประสงค์สินธุ์)

วันที่ 26 มิถุนายนที่ผ่านมา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินไปยังหอประชุมจุฬาฯ เพื่อทอดพระเนตร อุปรากรจีนพูดไทย (จิวไทย) รอบพิเศษ เรื่อง “แปดเซียนถวายพระพร” ซึ่งเป็นหนึ่งในกิจกรรมเทิดพระเกียรติ 60 พรรษา สมเด็จพระเทพฯ จัดแสดงโดยสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสมาคมครูภาษาจีนแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ร่วมสนับสนุนโดย ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) มูลนิธิสิริวัฒนภักดี และเครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด (มหาชน)

การแสดงอุปรากรจีนพูดไทยเรื่อง “แปดเซียนถวายพระพร” ในครั้งนี้ เขียนบทประพันธ์เพลงและกำกับการแสดงโดยคุณอำพัน เจริญสุขลาภ (แม้ง ปปลา) ศิลปินอุปรากรแต่จิวที่มีชื่อเสียง นำแสดงโดยคุณบัณฑิต ล่ำซ่า ประธานกรรมการและประธานเจ้าหน้าที่บริหารธนาคารกสิกรไทย (รับบทหลิว ตังปิ่น) ผศ.ดร.ประพจน์ อัศววิรุฬห์การ คณบดีคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ (รับบทเถียน ไกวหฺลี่) เป็นต้น ชื่อชุดการแสดงแฝงความหมายที่เป็นศิริมงคล

เพื่อถวายพระพรสมเด็จพระเทพฯ เรื่องราวสะท้อนสภาพชีวิตความเป็นจริงของชาวไทยในปัจจุบันได้อย่างแยบยล เป็นการส่งเสริมแนวคิดในด้านสังคมแห่งความปรองดอง เศรษฐกิจพอเพียงและการรักษาสิ่งแวดล้อม เปี่ยมไปด้วยคติสอนใจ อุปรากรดังกล่าวใช้ท่วงทำนองของจิวแต่จิวโบราณเป็นหลัก ผสมผสานศิลปะรูปแบบต่างๆ ทั้งไทยและจีน ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่าเพียงและการรักษาสีแวดล้อม เยี่ยมไปด้วยคติสอนใจ อุปรากรดังกล่าวใช้ท่วงทำนองของจิวแต่จิวโบราณเป็นหลัก ผสมผสานศิลปะรูปแบบต่างๆ ทั้งไทยและจีน ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่าเพียงและการรักษาสีแวดล้อม เยี่ยมไปด้วยคติสอนใจ อุปรากรดังกล่าวใช้ท่วงทำนองของจิวแต่จิวโบราณเป็นหลัก ผสมผสานศิลปะรูปแบบต่างๆ ทั้งไทยและจีน ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่าเพียงและการรักษาสีแวดล้อม เยี่ยมไปด้วยคติสอนใจ

จิวแต่จิวเป็นจิวท้องถิ่นประเภทหนึ่งที่มีมาแต่โบราณของจีน เพื่อฟังในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากการอพยพไปตั้งถิ่นฐานยังดินแดนโพ้นทะเลของชาวจีนแต่จิวจำนวนมาก กลายเป็นหนึ่งในอุปรากรท้องถิ่นที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดของจีนในต่างประเทศ แต่ด้วยเหตุผลทางประวัติศาสตร์ ทำให้ภาษาจีนกลางและแต่จิวได้ค่อยๆ กลายเป็นสิ่งที่ชาวไทยเชื้อสายจีนรุ่นใหม่ไม่คุ้นเคย ผู้ชมจิวแต่จิวนับวันยังมีจำนวนลดลง เพื่อเป็นการรักษาจิวแต่จิวให้คงอยู่ในประเทศไทย คุณอำพัน เจริญสุขลาภ ศิลปินอุปรากรแต่จิวที่มีชื่อเสียงของไทย จึงได้ริเริ่มรังสรรค์อุปรากรจีนพูดไทยขึ้น เพื่อให้จิวแต่จิวผงาดขึ้นอีกครั้งในประเทศไทยในรูปแบบใหม่ ซึ่งไม่เพียงเป็นรูปแบบของศิลปะที่ผู้ชมชาวไทยชื่นชอบ แต่ยังเป็นสัญลักษณ์แห่งความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวของวัฒนธรรมไทย-จีนอีกด้วย

NEW SILK ROAD MAGAZINE

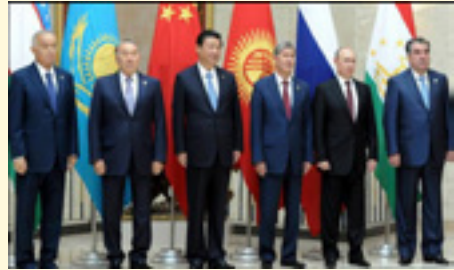
NEW SILK ROAD MAGAZINE

องค์การความร่วมมือเซี่ยงไฮ้

จัดการประชุมสุดยอดผู้นำที่เมืองอูฟา (รัสเซีย)

วันที่ 9-10 กรกฎาคม การประชุมผู้นำองค์การความร่วมมือเซี่ยงไฮ้ (Shanghai Cooperation Organization - SCO) ครั้งที่ 15 ได้ถูกจัดขึ้นที่เมืองอูฟาของรัสเซีย ประธานาธิบดี สี จิ้นผิงของจีนและผู้นำประเทศสมาชิกอื่นได้ร่วมประชุม พร้อมทั้งกล่าวปราศรัยสำคัญในที่ประชุม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้นำประเทศต่างๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ระหว่างประเทศและส่วนภูมิภาค ตลอดจนการพัฒนาด้านการความร่วมมือเซี่ยงไฮ้ ร่วมกันหารือมาตรการรับมือกับการคุกคามและการท้าทายในภูมิภาค

ข้อเสนอของจีนเกี่ยวกับการส่งเสริมความร่วมมือด้านความมั่นคง ความร่วมมือด้านยุทธศาสตร์การพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิก และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ทั้งนี้จะมีการวางแผนเกี่ยวกับความร่วมมือภายในองค์การใหม่ กำหนดทิศทางการพัฒนาในอนาคต และพิจารณาวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา .... (People's Daily)

ว่าด้วยชื่อและแซ่ของคนจีน

เดินหลง โจวเจี้ยหลุน ฟันปังปัง เหยาหมีง หลีน่า ดิงจวันฮุย ชื่อเหล่านี้คงเป็นที่รู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีสำหรับผู้ติดตามแวดวงบันเทิงและกีฬาของจีน จากชื่อเหล่านี้เราจะสังเกตเห็นได้ว่าชื่อของคนจีนส่วนใหญ่มักจะมีเพียงสองหรือสามพยางค์ แล้วท่านเคยสงสัยบ้างไหมว่า ชื่อของคนจีนสองหรือสามพยางค์สั้น ๆ นี้มีที่มาที่ไปอย่างไร

คนจีนจะเรียกชื่อ-นามสกุลโดยเรียงลำดับไม่เหมือนคนไทย กล่าวคือ คนจีนจะเรียกนามสกุลก่อนแล้วจึงตามด้วยชื่อตัว นามสกุลและชื่อของคนจีนจะมีลักษณะอย่างไร มีประวัติความเป็นมาอย่างไร เรามาค่อย ๆ ไล่เรียงกันดีกว่าค่ะ ก่อนอื่นขอแนะนำให้รู้จักกับนามสกุลของคนจีนกันก่อนเลย

คนไทยส่วนใหญ่น่าจะคุ้นเคยกับคำว่า “แซ่” อยู่แล้ว แทบทุกคนจะทราบว่าคำที่ออกเสียงสั้นและง่ายคำนี้ก็คือนามสกุลของคนจีนนั่นเอง แต่คงมีคนจำนวนไม่มากนักที่ทราบว่าคำคำนี้มีที่มายาวนานและลึกซึ้ง ไม่ง่ายเหมือนรูปลักษณ์ภายนอกของมัน

“แซ่” เป็นคำยืมมาจากภาษาจีนแต้จิ๋ว ในภาษาจีนกลางออกเสียงว่า “ซิง” แปลว่า “นามสกุล” ย้อนกลับไปเมื่อห้าพันกว่าปีก่อน สังคมจีนยุคนั้นซึ่งเป็นสังคมที่เกษตรกรรมเป็นใหญ่ก็ได้เริ่มมีการใช้แซ่กันแล้ว นอกจากนี้ตัวอักษรจีนของคำว่า “ซิง” ยังประกอบขึ้นจากอักษรสองตัว ตัวหนึ่งแปลว่า “ผู้หญิง” อีกตัวหนึ่งแปลว่า “เกิด” นักประวัติศาสตร์จีนจึงเชื่อว่า แรกเริ่มคนจีนโบราณใช้แซ่เพื่อบ่งบอกสถานะของบุคคลว่าเป็นใครมา

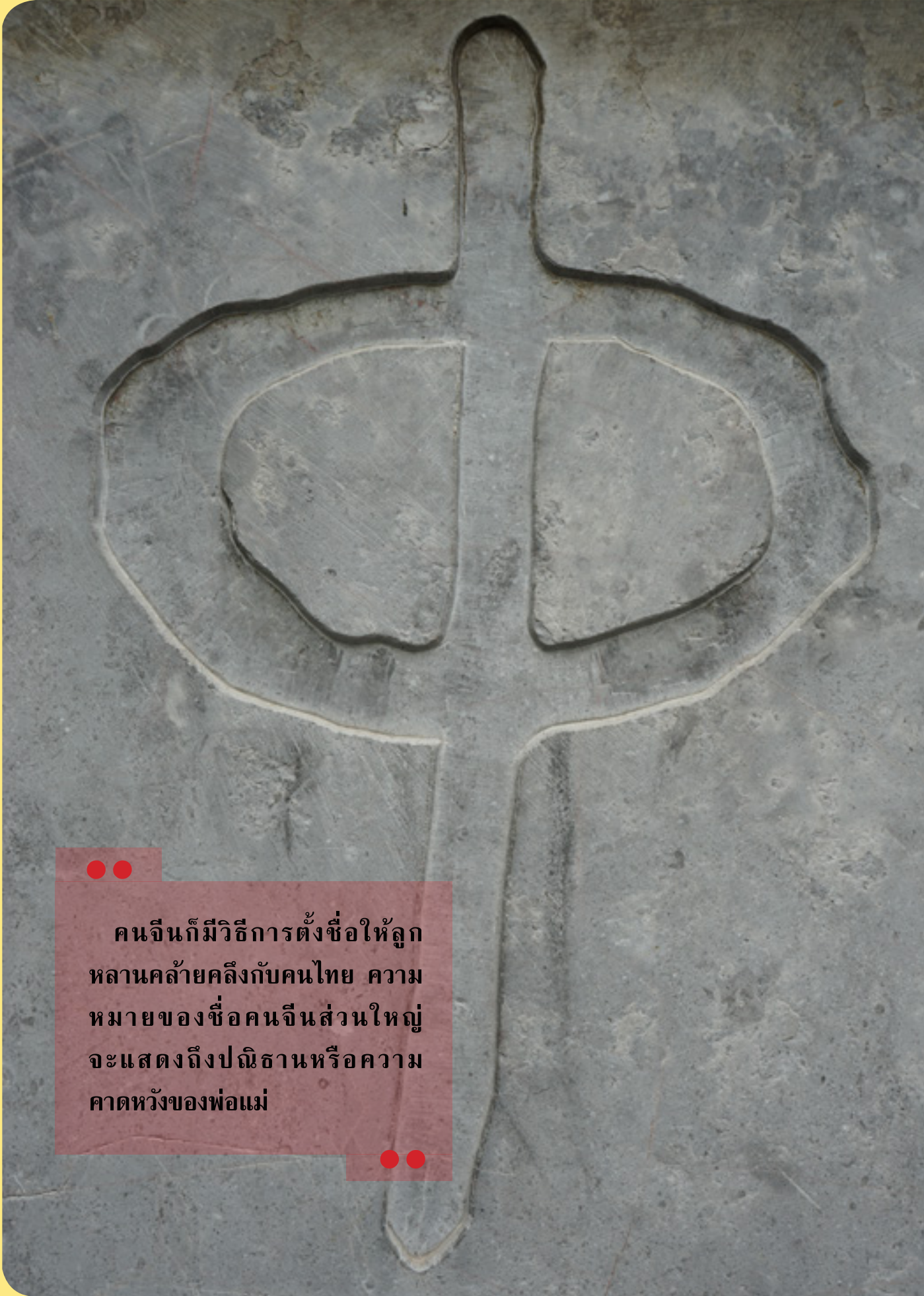
จากไหนด้วยการนำชื่อแม่มาตั้งเป็นแซ่ จากนั้นจึงมีลูกหลานที่สืบสายตระกูลโดยใช้แซ่ร่วมต่อ ๆ กันมาจนกระทั่งปัจจุบัน ทุกวันนี้มีคนจีนมากมายที่ใช้แซ่ร่วมกันโดยที่ไม่ได้รู้จักกันหรือมีสายสัมพันธ์กันทางเครือญาติแต่อย่างใด แต่คนจีนที่ใช้แซ่เดียวกันนั้นก็ต้องยอมรับร่วมกันว่าพวกเขามีบรรพบุรุษร่วมกัน ซึ่งอาจจะต้องสืบสาวกลับไปเป็นร้อยหรือเป็นพันปีเลยทีเดียว

แซ่ของคนไทยเชื้อสายจีนที่เราได้ยินบ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นตั้งแต่ ลี้ม ลี้ ฉั่ว จิว (หรือออกเสียงว่า ฉิน เจิ้ง หลิน หลี ไช่ และโจวในภาษาจีนกลาง) เป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็ก ๆ ของแซ่ที่คนจีนใช้กัน แล้วถ้าอย่างนั้นแซ่ที่คนจีนใช้กันมีจำนวนเท่าไรกันแน่ คำถามนี้แม้แต่นักวิชาการจีนเองก็ยังไม่ให้คำตอบที่แน่นอนไม่ได้ จีนมีหนังสือที่รวบรวมแซ่ไว้หลายเล่ม เล่มที่มีคนใช้อ้างอิงมากที่สุดเล่มหนึ่งมีชื่อว่า “ไปจยาซิง” (ร้อยแซ่) ซึ่งเขียนขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ (ค.ศ. 960) หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมแซ่ไว้ทั้งหมด 438 แซ่ แต่ต่อมาก็มีแซ่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งหมดกว่า 6,000 แซ่ แต่ในปัจจุบันมีแซ่ที่ใช้กันอยู่ราว 3,500-4,000 แซ่ แซ่ที่มีคนใช้มากมีเพียงร้อยกว่าแซ่ ในจำนวนนี้แซ่ที่คนจีนใช้ร่วมกันมากที่สุดมีอยู่ 3 แซ่ ได้แก่ หลี หวัง และจาง

แซ่ที่คนไทยส่วนใหญ่รู้จักมักเป็นแซ่ที่มีพยางค์เดียว แต่ที่จริงแล้ว แซ่แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แซ่เดี่ยว (दानซิง) และแซ่ประสม (ฟูซิง) แซ่เดี่ยวก็คือแซ่ที่เป็นตัวอักษรจีนตัวเดียวออกเสียงหนึ่งพยางค์ ดังเช่นแซ่ที่ได้กล่าวถึงแล้วก่อนหน้านี้

นอกจากการนำชื่อแม่มาตั้งเป็นแซ่ในยุคแรกแล้ว แซ่
ของคนจีนยังมีต้นกำเนิดหลากหลาย เช่น การนำชื่อสัตว์
ที่คนจีนบูชาหรือให้ความสำคัญมาตั้งเป็นแซ่ เช่น หม่า
(ม้า) หลง (มังกร) การนำศักดินาที่ได้รับพระราชทาน
มาใช้เป็นแซ่ เช่น เจ้า ช่ง เป็นต้น

● ●
คนจีนก็มีวิธีการตั้งชื่อให้ลูก
หลานคล้ายคลึงกับคนไทย ความ
หมายของชื่อคนจีนส่วนใหญ่
จะแสดงถึงปณิธานหรือความ
คาดหวังของพ่อแม่
● ●

ส่วนแช่ประสมก็คือแช่ที่ประกอบด้วยตัวอักษร
จีนสองตัวหรือสองตัวขึ้นไป และมีจำนวนพยางค์
เท่ากับจำนวนตัวอักษร (ตัวอักษรจีนทุกตัวจะออก
เสียงตัวละ 1 พยางค์) ในบรรดาแช่ทั้งหมดที่รวบรวม
ไว้ในหนังสือไปรษณีย์ แช่เดียวมีมากกว่าแช่ประสม
ถึงสิบกว่าเท่า จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมแช่ที่คน
ไทยรู้จักส่วนมากจึงมักเป็นแช่พยางค์เดียว สำหรับ
แช่ประสมที่แฟนสามก๊กหรือแฟนละครจีนย้อนยุค
คงจะคุ้นเคยกันดี ได้แก่ จูเก๋อ ซึ่งเป็นแช่ของจูเก๋อ
เสียงหรือจูกัดเสียง ส่วนอีกแช่หนึ่งก็คือแช่กงซุน
ของท่านกงซุนแห่งศาลเมืองไคเฟิงของท่านเป่าบุ๋น
จีนนั่นเอง

นอกจากการนำชื่อแม่มาตั้งเป็นแช่ในยุคแรกแล้ว
แช่ของคนจีนยังมีต้นกำเนิดหลากหลาย เช่น การนำ
ชื่อสัตว์ที่คนจีนบูชาหรือให้ความสำคัญมาตั้งเป็นแช่
เช่น หม่า (ม้า) หลง (มังกร) การนำศักดิ์ินาที่ได้รับ
พระราชทานมาใช้เป็นแช่ เช่น เจ้า ช่ง การนำยศ
ขุนนาง บรรดาศักดิ์ หรือสมญานามของบรรพบุรุษ
มาใช้เป็นแช่ เช่น ชื่อหม่า ไทว และเชวียนหยวน
 เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำสภาพภูมิประเทศ
หรือชื่อถิ่นที่อยู่อาศัยมาใช้เป็นแช่ เช่น ซาน (ภูเขา)

เจียง (แม่น้ำ) และยังมีการนำชื่ออาชีพมาตั้งเป็นแช่
เช่น เถา เป็นต้น

เป็นอย่างไรบ้างคะ กับที่มาที่ไปของ “แช่” ซึ่ง
ไม่ได้ไล่ตามเสียงของมันเลย ต่อไปเรามาทำความเข้าใจ
รู้จักกับชื่อของคนจีนกันบ้างดีกว่าว่า คนจีนมีวิธีและ
ธรรมเนียมการตั้งชื่ออย่างไร

ชื่อของคนจีนมักจะมีเพียงหนึ่งหรือสองตัวอักษร
สมัยก่อนที่จีนยังเป็นสังคมครอบครัวขยาย พี่น้อง
ท้องเดียวกันรวมไปถึงลูกพี่ลูกน้องร่วมรุ่นกันจะมีชื่อ
ที่มีตัวอักษรตัวเดียวกันตัวหนึ่ง เพื่อแสดงลำดับของ
รุ่นในตระกูล แต่ในปัจจุบันสังคมจีนส่วนใหญ่โดย
เฉพาะสังคมเมืองจะเป็นครอบครัวเดี่ยว ธรรมเนียม
การตั้งชื่อโดยใช้ตัวอักษรแสดงลำดับรุ่นจึงลดความ
นิยมลงไปตามลำดับ

ในด้านความหมาย คนจีนก็มีวิธีการตั้งชื่อให้ลูก
หลานคล้ายคลึงกับคนไทย ความหมายของชื่อคนจีน
ส่วนใหญ่จะแสดงถึงปณิธานหรือความคาดหวังของ
พ่อแม่ เช่น ฮุย (ฉลาดหลักแหลม) เฉิง (ความสำเร็จ)
เจี๋ย (โดดเด่น) ชื่อบางชื่อก็แสดงถึงคุณธรรมอันดีงาม
เช่น จง (ความซื่อสัตย์) อี้ (ความถูกต้องยุติธรรม)
และหลายชื่อที่หมายถึงสุขภาพร่างกายแข็งแรง

โชคกลาง และความเป็นสิริมงคล เช่น เจียน (แข็งแรง) ไฉ (ทรัพย์สิน) เสียง (เป็นสิริมงคล) นอกจากนี้คนจีนยังนิยมตั้งชื่อที่บ่งบอกถึงสถานที่ เวลา หรือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติขณะที่เด็กเกิด เช่น จิง (เมืองหลวง) เฉิน (รุ่งเช้า) ซุน (ฤดูใบไม้ผลิ) หง (รุ่ง)

ชื่อของผู้ชายกับชื่อของผู้หญิงก็มักมีความหมายที่ต่างกันตามคุณสมบัติที่สังคมคาดหวังจากแต่ละเพศ ชื่อของผู้ชายจึงมักมีความหมายที่แสดงถึงความเข้มแข็ง กล้าหาญ มีความสามารถ เช่น หู่ (เสือ) สยง (วีรบุรุษ) เฉียง (แข็งแกร่ง) ส่วนชื่อของผู้หญิงก็มักมีความหมายในเชิงอ่อนโยน สวยงาม โดยอาจใช้ชื่อสัตว์ ดอกไม้ หรือหยกมาตั้งชื่อ เช่น เยี่ยน (นกนางแอ่น) จวี (ดอกเบญจมาศ) หลิน (ชื่อหยกชนิดหนึ่ง) เจวี่ยน (งดงาม) เป็นต้น

ปัจจุบันการตั้งชื่อของคนจีนไม่ได้ถือธรรมเนียมแบบคนโบราณแล้ว โดยทั่วไปพ่อแม่จะตั้งชื่อจริงและชื่อเล่นให้ลูก แต่เนื่องจากชื่อจีนสั้นและเรียกขานสะดวกอยู่แล้ว จึงไม่แปลกที่คนจีนจำนวนมากจะไม่มีชื่อเล่น อย่างไรก็ตาม พ่อแม่จีนยุคใหม่ยังคงพิถีพิถันกับการตั้งชื่อลูกหลานให้ไพเราะ มีความหมายดี และยังมีพ่อแม่จำนวนไม่น้อยที่ต้องการตั้งชื่อลูกให้โดดเด่นไม่มีใครเหมือน

จากการเปิดเผยของกระทรวงความมั่นคงสาธารณะของจีน ซึ่งรายงานไว้เมื่อปลายปี 2007 กล่าวว่า ชื่อแซ่ของคนจีนส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 85 มีสามตัวอักษร รองลงมาเป็นชื่อแซ่ที่มีสองตัวอักษรและสี่ตัวอักษรตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีคนจำนวนหนึ่งที่มีชื่อยาวตั้งแต่ 10-15 ตัวอักษร และยังมีชื่อจำนวนไม่น้อยที่ใช้ตัวอักษรโบราณหรือตัวอักษรที่เลิกใช้ไปแล้ว ปรากฏการณ์ที่พ่อแม่ยุคใหม่สร้างสรรค์ชื่อลูกให้โดดเด่นไม่ซ้ำใคร โดยการใช้ตัวอักษรที่คนอื่นไม่ค่อยใช้ตั้งชื่อ หรือการเพิ่มตัวอักษรจนชื่อยาวเกินชื่อจีนที่ใช้กันทั่วไปได้สร้างความยุ่งยากในการจัดเก็บข้อมูลประชากรให้กับทางการเงินจนต้องมีการออกมาขอความร่วมมือจากประชาชนให้หลีกเลี่ยงการตั้งชื่อที่แปลกแหวกธรรมเนียมดั้งเดิมกันเลยทีเดียว

หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะเข้าใจที่มาที่ไปของชื่อและแซ่ของคนจีนมากขึ้นนะคะ และไม่แน่ว่าหลายๆ ท่านอาจจะได้ออไอเดียเก๋ ๆ ไปตั้งชื่อให้ลูกหลานตัวเองบ้างก็เป็นได้

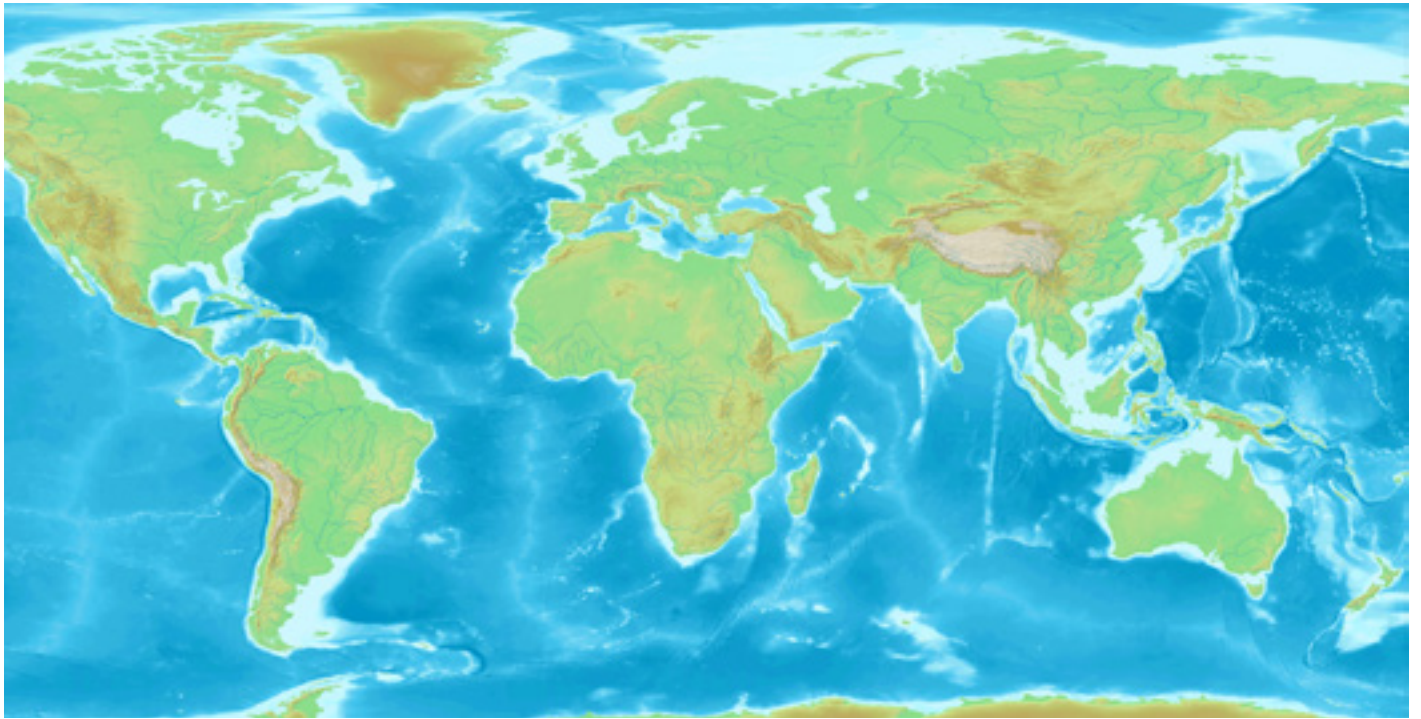
หนึ่งแถบ หนึ่งเส้นทาง

ONE BELT ONE ROAD

สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยม มักถูกคุณครูภูมิศาสตร์เิด... ในหัวเธอไม่มีแผนที่หรือ ?
 ที่จริงมีค่ะ เป็นคนชอบประวัติศาสตร์ทำให้ชอบอ่านแผนที่ด้วย แต่ที่ถูกเิดบ่อย ๆ เพราะอ่อนวาดเขียนต่างหาก
 วาดยังไงก็ไม่เป็นแผนที่ ขวานทองของไทยแท้ ๆ เห็นจนเบื่อ แต่จะให้วาดก็วาดไม่เหมือน ยอมแพ้จริง ๆ
 เรื่องที่เราจะคุยกันวันนี้มีเรื่องแผนที่เข้ามาเกี่ยวข้องค่ะ ท่านใดในหัวมีแผนที่จะหลับตานึกตามไปด้วยก็ได้ ท่านที่ไม่มี
 จะเหลือขอบแผนที่สักนิดก็ไม่ผิดกติกา (ไม่ถูกเิดหรือคะ)
 พร้อมแล้วพลิกไปดูหน้าที่มีทวีปเอเชียกับทวีปยุโรปอยู่ด้วยกันนะคะ ในทางภูมิศาสตร์จะเห็นว่าพื้นที่ตรงนี้เป็นผืนแผ่นดิน
 ขนาดกว้างใหญ่มาก ถ้าเรียกโดยเอาชื่อ 2 ทวีปมารวมกันก็มีอยู่ชื่อหนึ่งอาจฟังไม่คุ้นหูแต่เป็นชื่อเก่าแก่เรียกว่า "ยูเรเชีย"
 (Eurasia) ครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่มหาสมุทรแอตแลนติกทางตะวันตก ไปสุดที่มหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออก มหาสมุทร
 อาร์กติกทางเหนือ ลงมาถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่คั่นระหว่างยูเรเชียกับแอฟริกา เียดังมาทางตะวันออกสิ้นสุดที่อินเดียทางตอนใต้

ใหญ่จริง ๆ ค่ะ... แถบเป็นแผ่นดินผืนเดียวกันอีกด้วย พื้นที่รวมกันกว่า 55 ล้านตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 36.2 ของพื้นที่ทางบกของโลก ในสมัยโบราณเมื่อจักรวรรดิกรีกและโรมันต้องการขยายอาณาเขต ตัวเองอยู่ยุโรปแท้ ๆ ยังเดินทางมาถึงเอเชีย ในทางกลับกัน จักรวรรดิจีนในยุคเจงกิสข่านอยู่เอเชียแท้ ๆ ก็ยกทัพบุกตะลุยไปถึงยุโรป เคยพิชิตกรุงมอสโคว์มาแล้ว เกือบ ๆ จะได้ไปแลนด์กับอังกฤษอยู่แล้วเชียว ทางตะวันออกก็ตลุยไปถึงคาบสมุทรเกาหลี เกือบ ๆ จะได้ญี่ปุ่นอีกเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะถูกพายุโหมกระหน่ำทำให้ต้องหันหัวเรือกลับเสียก่อน

เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เป็นตัวบอกให้รู้ว่า ยุโรปกับเอเชียเป็นแผ่นดินผืนเดียวกันจริง ๆ สามารถเดินทางทะเลถึงกันได้ไม่ยากนัก ยิ่งยุคนี้ศักยภาพของระบบรถและรางพัฒนาไปไกล การไปมาหาสู่กันก็ยิ่งไม่มีปัญหา

และทั้งหมดนี้คือขอบเขตของ New Silk Road ... เส้นทางสายแพรไหมสายใหม่.. ซึ่งเป็นหัวข้อที่เราจะคุยกันวันนี้

เรียก New Silk Road เป็นการเรียกเพื่อให้เข้าใจง่าย แต่ไม่ใช่ชื่อที่เป็นทางการ ชื่อทางการจริง ๆ คือ

“Silk Road Economic Belt” หรือ “แถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม” มาจากภาษาจีนว่า “ซือโจวจือลูจิงจี้ไต” โปรดสังเกตว่าคำที่เพิ่มขึ้นมาจาก Silk Road มีอยู่ 2 คำคือ “แถบเศรษฐกิจ” หรือ “Economic Belt” ซึ่งในที่นี้ทำหน้าที่เป็นคำนามหลัก ส่วน “เส้นทางสายไหม” หรือ “Silk Road” ลดบทบาทลงมาเป็นคำขยาย ถ้าจะแปลตามหลักไวยากรณ์ว่า “แถบเศรษฐกิจที่ขยายออกไปจากเส้นทางสายไหม” ดูจะเข้าใจดีกว่ามั๊ยคะ ?

“แถบ” แปลมาจากภาษาจีนว่า “ไต” ซึ่งจีนเองแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า “Belt” แต่พอแปลเป็นไทยจะพบว่ามีความที่ต่างกันอยู่หลายคำ... “แนว” บ้าง “เขต” บ้าง “ระเบียง” ก็มี... แต่สำหรับผู้เขียนชอบที่จะเรียกว่า “แถบ” มากกว่า เพราะมันให้ภาพชัดเจนดี ให้ความรู้สึกตื่นเต้นดีด้วย... สื่อให้รู้ว่าที่จีนจงใจใช้คำว่า “ไต” หรือ “แถบ” นั้นแสดงว่า Silk Road สายใหม่จะต้องเป็นอะไรที่ใหญ่โตมาก ๆ มันจะไม่ใช่แค่ “เส้นทาง” ถนนเส้นเล็ก ๆ สำหรับกองคาราวานใช้เดินไปมาค้าขายแบบเมื่อก่อนอีกแล้ว แต่จะครอบคลุมแผ่นดิน “ทั้งแถบ” ซึ่งรถยนต์และรถไฟไปได้ถึงกันทั่วทุกสารทิศ

”

จีนสัญญาว่าจิตวิญญาณของ Silk Road ใหม่
จะไม่เปลี่ยนไปจาก Silk Road เดิม
คือเป็นโอกาสให้ประเทศต่าง ๆ
ได้สัมผัสสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด
ผ่านการดำเนินการลงทุน
การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม
การแบ่งปันเทคโนโลยี
และความเจริญก้าวหน้าที่ยั่งยืน

“

“

จีนในยุคประธานาธิบดีสีจิ้นผิง ได้ริเริ่มโครงการเศรษฐกิจขนาดใหญ่บนพื้นฐานของการสร้างความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ที่อยู่บนเส้นทางการค้าโบราณของจีน 2 เส้นทางคือ เส้นทางสายไหมทางบก + เส้นทางสายไหมทางทะเล โดยเส้นทางสายไหมทางบกจะครอบคลุมดินแดนภาคพื้นทวีปทางตะวันตกของจีนทั้งหมด ส่วนเส้นทางสายไหมทางทะเล จะอาศัยศักยภาพและความทันสมัยของเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ในยุคศตวรรษที่ 21 ทำให้เส้นทางสายไหมทางทะเลขยายออกไปถึงไหนก็ได้ ไม่เฉพาะแต่ในทะเลทางตอนใต้ของจีนเหมือนอย่างแต่ก่อน

”

แผ่นดินผืนใหญ่ที่ต่อขยายออกจากเส้นทางสายไหมโบราณนี้แหละ ที่ท่านผู้นำจีนยุคใหม่ถูกคิดขึ้นมาได้ถึงช่องทางและโอกาสทางธุรกิจ จึงได้ริเริ่มโครงการ “Silk Road Economic Belt” ขึ้น ขณะนี้อยู่ในระหว่างขยายโอเดียให้คนในแถบนี้เห็นดีเห็นงาม เพื่อว่าทุกคนจะได้ไปลงทุนพัฒนาเส้นทางคมนาคมภายในประเทศของตนให้ทั่วถึงทั้งระบบรถและระบบราง แล้วไปเชื่อมต่อกับระบบของคนอื่นที่ต่างคนต่างก็สร้างมาชนกันตรงชายแดน เมื่อปะติดปะต่อเข้าด้วยกันก็กลายเป็นเครือข่ายคมนาคมทั้งรถยนต์และรถไฟที่มีขนาดใหญ่สำหรับรองรับการลงทุนทางอุตสาหกรรมและการกระจายสินค้าของทั้งภูมิภาค

เห็นภาพแล้วใช่ไหมคะ... ว่าเศรษฐกิจ “หนึ่งแถบ” ของจีน ถ้าทำได้สำเร็จจะมีขนาดใหญ่โตขนาดไหน... คิดง่าย ๆ ทวีปยูเรเชียทั้งหมดนี้แหละค่ะ แต่...อย่าเพิ่งตกใจนะคะ ถ้าจะบอกว่า... เอาเข้าจริง “หนึ่งแถบ” ที่ว่าใหญ่ก็เป็นเพียงครึ่งหนึ่งของ New Silk Road ทั้งหมด พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ New Silk Road ฉบับเต็มประกอบด้วย 2 ส่วนคือ...

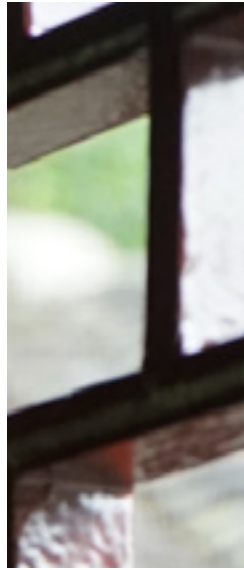
“หนึ่งแถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหมกับหนึ่งเส้นทางสายไหมทางทะเลแห่งศตวรรษที่ 21” ..... “Silk Road Economic Belt and the 21st Century Maritime Silk Road”

ชื่อยาวเป็นบรรทัดแต่เรียกสั้น ๆ กันติดปากว่า “หนึ่งแถบ...หนึ่งเส้นทาง”... “One Belt..One Road” หรือหากต้องการให้สั้นกว่านั้นจะเรียกว่า “New Silk Road” ก็เข้าใจได้ค่ะ

สรุปความก็คือ จีนในยุคประธานาธิบดีสีจิ้นผิง ได้ริเริ่มโครงการเศรษฐกิจขนาดใหญ่บนพื้นฐานของการสร้างความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ที่อยู่บนเส้นทางการค้าโบราณของจีน 2 เส้นคือ เส้นทางสายไหมทางบก + เส้นทางสายไหมทางทะเล โดยเส้นทางสายไหมทางบกจะครอบคลุมดินแดนภาคพื้นทวีปทางตะวันตกของจีนทั้งแถบ ส่วนเส้นทางสายไหมทางทะเลจะอาศัยศักยภาพและความทันสมัยของเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ในยุคศตวรรษที่ 21 ทำให้เส้นทางสายไหมทางทะเลขยายออกไปถึงไหนก็ได้ ไม่เฉพาะแต่ในทะเลทางตอนใต้ของจีนเหมือนอย่างแต่ก่อน

ผู้รับผิดชอบโครงการ New Silk Road ของจีน (เรียกอย่างย่อ...เข้าใจง่ายดี) ตอบข้อซักถามผู้สื่อข่าวในวันแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ มีหลายเรื่องที่น่าสนใจ แต่จะนำมาเล่าให้ฟังสัก 2 เรื่อง

หนึ่ง... สิ่งที่รัฐบาลจีนยึดมั่นเป็นหลักปฏิบัติในการผลักดันโครงการ New Silk Road ก็คือเจตนารมณ์แต่ดั้งเดิมของเส้นทางสายไหมโบราณ + กฎบัตรสหประชาชาติ + หลักแห่งการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ 5 ประการ

ขยายความเป็นรูปธรรมก็คือ จีนสัญญาว่าจิตวิญญาณของ Silk Road ใหม่จะไม่เปลี่ยนไปจาก Silk Road เดิม คือเป็นโอกาสให้ประเทศต่าง ๆ ได้สัมผัสสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผ่านการค้าการลงทุน การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การแบ่งปันเทคโนโลยีและความเจริญก้าวหน้าที่ยั่งยืน ช่วยกันขจัดจุดอ่อนเสริมจุดแข็ง สร้างประโยชน์สุขและความก้าวหน้าให้แก่กัน โดยจะไม่มี การก้าวถ่วงหรือการแข่งขันทางการเมือง ส่วนเรื่องการค้านั้นจะปล่อยให้หลักการตลาดแสดงบทบาทเต็มที่

“จีนสัญญาว่าจิตวิญญาณของ Silk Road ใหม่จะไม่เปลี่ยนไปจาก Silk Road เดิม คือเป็นโอกาสให้ประเทศต่าง ๆ ได้สัมผัสสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผ่านการค้าการลงทุน การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การแบ่งปันเทคโนโลยีและความเจริญก้าวหน้าที่ยั่งยืน”

สอง... New Silk Road เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศที่สนใจ ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นประเทศที่ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหมโบราณ ภูมิภาคอื่นที่อยู่นอกเส้นทางสายไหมก็เข้าร่วมได้ เพื่อให้ผลประโยชน์อันพึงได้จากโครงการ New Silk Road ไปถึงประชาชนทุกภาคส่วนของโลก

สีจิ้นผิงกล่าวปาฐกถาเมื่อครั้งไปเยือนคาซัคสถานเดือนมีนาคม 2013 พยายามชี้ชวนให้เห็นอนาคตของโครงการ New Silk Road ว่าแม้จะเป็นโครงการขนาดใหญ่ แต่จะเติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไปโดย... “เริ่มจากจุดหนึ่งก่อนแล้วขยายออกสู่แนวกว้าง จากเส้นหนึ่งก่อนแล้วขยายสู่ทั้งแถบ ท้ายที่สุดจะกลายเป็นเครือข่ายแห่งการช่วยเหลือร่วมมือกันทั่วทั้งภูมิภาค”

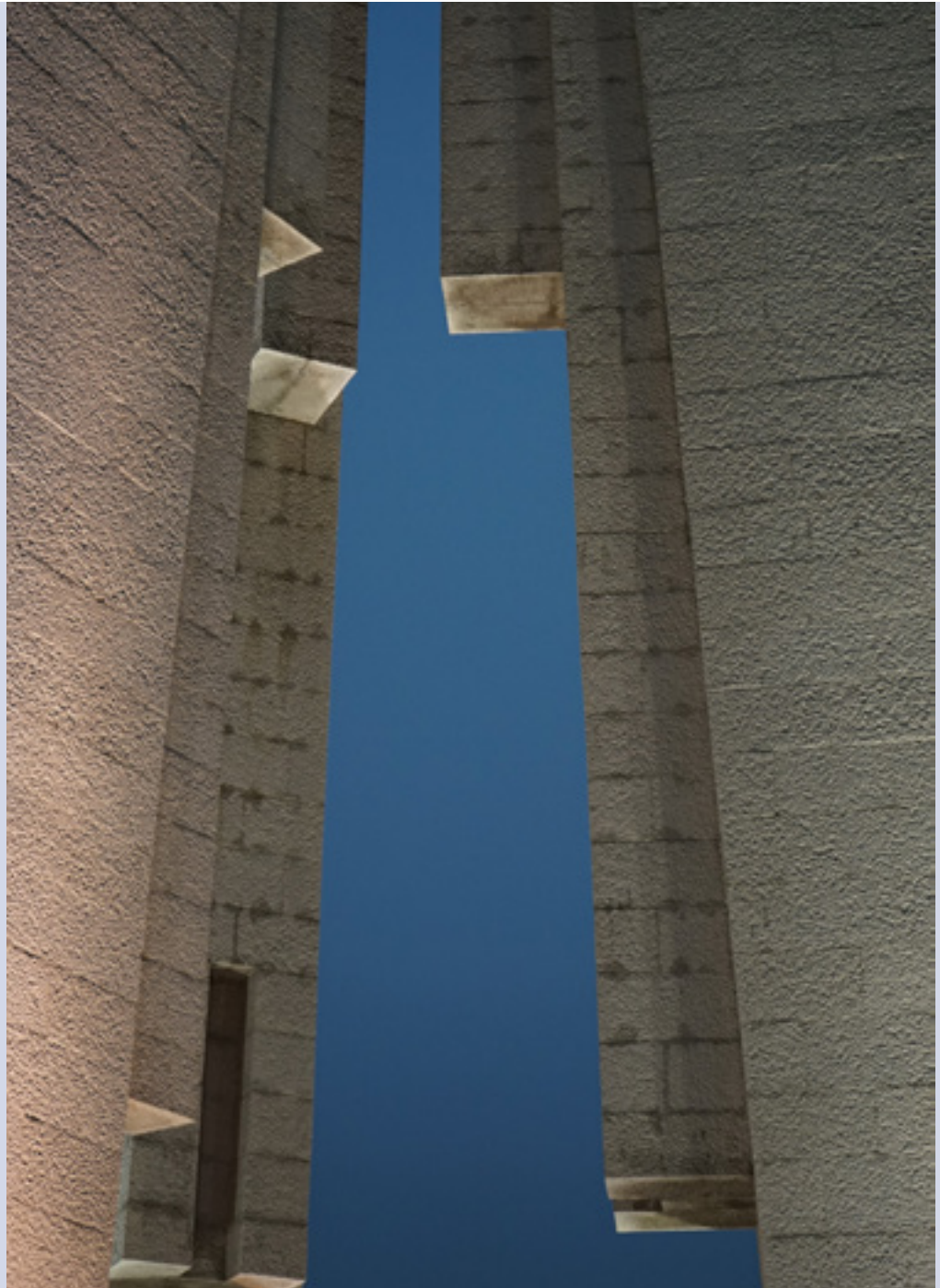
ครั้งหน้าเราจะมาดูว่า สองปีผ่านไปหลังจากที่จีนปาฐกถาให้ชาวโลกรับรู้ว่า ตนจะทำหน้าที่เป็นเจ้าผู้นำพาโครงการ New Silk Road ไปให้ถึงฝั่งฝันเพื่อประโยชน์สุขของชาวลูกโลกนั้น จีนได้ทำอะไรให้เห็นเป็นชิ้นเป็นอันไปแล้วบ้าง

แล้วประเทศไทยล่ะ.. จุดเล็ก ๆ จุดหนึ่งบน “เส้นทางสายไหมทางทะเล”.. ทางผ่านสำหรับให้จีนเดินทางออกสู่มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ มีอะไรจาก New Silk Road เกิดขึ้นให้เราเห็นแล้วบ้าง ?

ดังนั้น หากความปรารถนาและความพยายามของจีนได้รับการตอบสนองที่ดีจากชาวลูกโลก เรามาตั้งหน้าตั้งตาคอยได้เลยว่า..

“หนึ่งแถบ” หรือ “One Belt” ในอนาคตจะเป็นเครือข่ายทางถนนและทางรถไฟที่เชื่อมจีน ลงไปหาประเทศในอาเซียน (ASEAN) วกไปเอเชียใต้ ตีออกเอเชียกลาง เข้าไปยังประเทศมุสลิม แล้วแหวะไปแถบประเทศแอฟริกาเหนือ จากนั้นพุ่งออกสู่ที่โล่งกว้าง จะไปไหนก็ได้หมดทั้งยุโรปตะวันออก-ตะวันตก กระทั่งกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียอันไกลโพ้น ก็ไม่มีปัญหา (จีนได้ศึกษาแล้วว่า ในอนาคตเมื่อน้ำแข็งที่ห่อหุ้มขั้วโลกเหนือละลายเพราะปรากฏการณ์โลกร้อน จีนจะสามารถแล่นเรือไปหากกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียได้แบบลัดสั้นด้วยเส้นทางผ่านขั้วโลก)

ขณะที่ “หนึ่งเส้นทาง” หรือ “One Road” (21st Century Maritime Silk Road) ในอนาคตก็จะเป็นเครือข่ายทางทะเลเชื่อมญี่ปุ่น-เกาหลี กับเมืองท่าสำคัญ ๆ ทางตะวันออกของจีน แล้วล่องลงสู่ทะเลใต้ เส้นหนึ่งแยกไปขึ้นบกหมู่เกาะต่าง ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ อีกเส้นหนึ่งแยกมาทางช่องแคบมะละกา เยี่ยมเยือนประเทศอาเซียนส่วนหนึ่ง แล้วออกสู่มหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิกอันกว้างใหญ่

เวลานี้เหลืออยู่ก็แต่อเมริกาทั้งทวีป กับออสเตรเลียเท่านั้นที่ยังไม่ได้รับการกล่าวถึง แต่ด้วยช่องที่เปิดไว้กว้างขนาดนั้น สักวันหนึ่งเมื่อ “ลมการเมือง” เปลี่ยนทิศทาง อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

โดย ดร.นริศ วชิรมานนท์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

เมื่อใกล้ถึงเทศกาลตรุษจีนของทุกปี ชาวจีนจะติดภาพอวยพรตรุษจีนเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนที่ใกล้จะมาถึง ถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีและความเป็นสิริมงคล ภาพอวยพรตรุษจีนที่นิยมปิดกั้นนี้ ส่วนใหญ่ทำด้วยวิธีการพิมพ์ภาพจากแบบพิมพ์ไม้ เนื่องจากภาพพิมพ์ไม้เหล่านี้สามารถทำได้ครั้งละมาก ๆ อันเป็นวิธีการพิมพ์ภาพแบบดั้งเดิมของจีนที่มีมาแต่ช้านาน

ภาพตรุษจีนเกิดมาจากความเชื่อหรือการนับถือดั้งเดิมในสมัยโบราณ รูปภาพตรุษจีนแรกสุดนั้นเป็นรูปทวารบาล ทำขึ้นเพื่อใช้ในการปิดเป่าถึงชั่วร้ายหรือสิ่งไม่ดีต่างๆ แต่สมัยนั้นส่วนใหญ่เป็นการวาดขึ้นหรือใช้หินประทับรูป ต่อมาในสมัยราชวงศ์ซ่งจึงได้เกิดภาพพิมพ์ไม้ขึ้นมาและแพร่หลายกันแถบเจียงหนานและค้อย ๆ แพร่หลายไปทั่วประเทศจีน

ลวดลายของภาพพิมพ์ไม้นั้นมีรูปแบบหลากหลาย เช่น รูปเทพเจ้า ภาพหญิงงาม รูปเด็กน้อย นารักอ้วนท้วมสมบูรณ์ ภาพนกดอกไม้ รูปจิวหรือหน้ากากจิว รูปภาพในเทพนิยาย ภาพเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยว ภาพสะท้อนชีวิตสังคม เป็นต้น ภาพส่วนใหญ่จะมีนัยความหมายด้านสิริมงคลและสื่อความหมายเชิงอวยพร เนื่องจากภาพเหล่านี้นิยมติดกันในช่วงตรุษจีนจึงถือเป็นการอวยพรให้สมปรารถนา มีความร่ำรวย ความสมบูรณ์พูนสุขหรือขอให้มิโชคลาภยศสรรเสริญและอายุยืน

ภาพพิมพ์ไม้ตรุษจีน

中国木版年画

图片故事】

版年画的坚守者

ภาพพิมพ์ไม้ของจีนที่มีชื่อเสียงมีแหล่งผลิตหลายแห่ง ได้แก่

ภาพพิมพ์ตรุษจีนที่มีชื่อของหยางเจียปู (หยางเจียปูเป็นชื่อหมู่บ้าน ตั้งอยู่ในเมืองเหวยฟิง มณฑลซานตง) ศิลปะภาพพิมพ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งในและต่างประเทศ เป็นงานศิลปะภาพพิมพ์ไม้ที่ถ่ายทอดกันมายาวนานกว่า 400 ปี ซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิง และเป็นที่นิยมแพร่หลายกันมากในสมัยราชวงศ์ชิง หมู่บ้านแห่งนี้มีร้านขายภาพพิมพ์ไม่ร่อยกว่าร้าน และมีลวดลายมากมายนับเป็นพัน ๆ แบบ ยอดขายในแต่ละปีหลายสิบล้านแผ่น มีการส่งไปจำหน่ายตามมณฑลต่าง ๆ ในประเทศจีนและส่งออกต่างประเทศ ภาพพิมพ์หยางเจียปูมีชื่อเสียงทัดเทียมกับภาพพิมพ์ของหยางหลิวซิงของเมืองเทียนจินและภาพพิมพ์เถาฮวาอูของเมืองซูโจว ลักษณะเด่นคือเป็นศิลปะพื้นบ้านซึ่งเกิดจากฝีมือของชาวนาผู้ใช้แรงงานล้วน ๆ ภาพมีลายเส้นง่าย ๆ ชัดเจน ใช้สีสดใสโตดูมีชีวิตชีวา สะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เรียบง่ายและความฝันถึงชีวิตที่สงบสุข บางภาพสะท้อนถึงความหิวหาญ อดทนขยันขันแข็ง และแฝงด้วยอารมณ์ขัน ถ่ายทอดถึงเอกลักษณ์พื้นบ้านที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้ภาพพิมพ์ไม้ของที่นี่จึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนอย่างกว้างขวาง

ลักษณะเด่นคือเป็นศิลปะพื้นบ้านซึ่งเกิดจากฝีมือของชาวนาผู้ใช้แรงงานล้วน ๆ ภาพมีลายเส้นง่าย ๆ ชัดเจน ใช้สีสดใสโตดูมีชีวิตชีวา สะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เรียบง่ายและความฝันถึงชีวิตที่สงบสุข บางภาพสะท้อนถึงความหิวหาญ อดทนขยันขันแข็ง และแฝงด้วยอารมณ์ขัน ถ่ายทอดถึงเอกลักษณ์พื้นบ้านที่แท้จริง

ภาพพิมพ์ไม้ผิงหยาง มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่ถนนตะวันออกของเมืองผิงหยาง (ปัจจุบันคือเมืองหลินเฟิน) มณฑลซานซี พบเห็นกันมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ภาพพิมพ์ไม้ที่นี่แพร่หลายที่สุดในสมัยราชวงศ์ชิง หลังจากค้นพบแม่พิมพ์แบบเคลื่อนที่ได้ กิจกรรมการแกะสลักแม่พิมพ์ก็ได้เจริญรุ่งเรืองมาก เมื่อครั้งราชวงศ์ซ่งเหนือล่มสลาย ชาวแคว้นจินได้ย้ายเมืองหลวงมาอยู่ที่เมืองผิงหยาง ต่อมาเมืองนี้กลายเป็นศูนย์กลางของการสลักแม่พิมพ์ไม้ ทางราชการได้ตั้งหน่วยงานด้านการพิมพ์ ดูแลกิจการและร้านหนังสือ จึงทำให้การทำแม่พิมพ์ยิ่งได้รับการพัฒนาไปอย่างมาก ภาพพิมพ์ไม้แบบดั้งเดิมใช้วิธีการพิมพ์น้ำ ผู้ที่ทำแม่พิมพ์ส่วนใหญ่เป็นชาวนา เมื่อเว้นว่างจากการทำนาแล้วจะหันมาทำแม่พิมพ์แล้วพิมพ์ภาพตรุษจีนขาย ภาพพิมพ์ไม้ผิงหยางเจริญรุ่งเรืองสูงสุดในสมัยปลายราชวงศ์หมิงต้นราชวงศ์ชิง สมัยนั้นมีการส่งไปจำหน่ายถึงหลายมณฑล

ภาพพิมพ์ไม้จีนเจียง ภาพพิมพ์นี้มีตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ และรุ่งเรืองในสมัยกลางราชวงศ์ซิง ซึ่งได้พัฒนางานมาจากศิลปะการแกะสลักแบบดั้งเดิม โดยใช้การวาดแล้วใช้มีดแกะลงลายเส้นอย่างละเอียดปราณีต มีเทคนิคพิเศษในการสร้างภาพทำให้สีสดใสสวยงาม รูปคนดูแล้วเหมือนจริงมีชีวิตชีวา เนื้อหาภาพพิมพ์ของที่นี่จะเกี่ยวข้องกับประเพณีตรุษจีน ซึ่งสื่อถึงความหมายถึงการขอให้มีความสุขสมปรารถนาและการขับไล่สิ่งไม่ดีต่าง ๆ ภาพพิมพ์ไม้ของที่นี่มีประวัติยาวนานมาก เนื่องจากซินเจียงเคยเป็นเมืองหลวงของแคว้นสวิน ยุคสมัยซีโจว ขึ้นตรงต่อมณฑลชานซีมาหลายพันปีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ เป็นสมัยที่กิจการภาพพิมพ์ไม้รุ่งเรืองมาก ต่อมาการทำภาพพิมพ์ไม้เริ่มแพร่หลายอย่างมากและเจริญสูงสุดในสมัยราชวงศ์ซิง ที่นี่มีครอบครัวที่ทำภาพพิมพ์ไม้อันมีชื่อเสียงโด่งดังมากถึงหลายสิบครัวเรือน และได้มีการพัฒนาสีสันรูปแบบที่สวยงามจนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ภาพพิมพ์ไม้หยางหลิวซิง เป็นภาพอวยพรตรุษจีนพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงของจีนและนิยมแพร่หลายกันมากทางภาคเหนือ หยางหลิวซิงเป็นชื่อของอำเภอเล็กๆ ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเทียนสิน เป็นงานฝีมือที่สืบทอดกันตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์เอวี่ยน และต่อมาได้ประยุกต์เป็นภาพพิมพ์ไม้อันเป็นงานฝีมือที่ปราณีตสวยงาม การแสดงละครของสมัยราชวงศ์ซิงได้ผนวกวิธีการวาดภาพ การแสดงฝีมือและการพิมพ์ภาพเข้าด้วยกันแล้วสร้างผลงานที่โดดเด่นจากการใช้ภาพวาดอันแสดงถึงความมีชีวิตชีวา เรื่องราวอันเป็นมงคล ความรื่นเริงและสีสันแห่งอารมณ์ที่งดงาม ดังนั้นภาพพิมพ์ไม้หยางหลิวซิงจึงเป็นผลงานศิลปะการพิมพ์อันล้ำค่าที่มีเอกลักษณ์และเกี่ยวพันถึงเทศกาลตรุษจีน ซึ่งสื่อถึงแห่งความ

รื่นเริง ความมั่งคั่งปรารถนาในการดำเนินชีวิตไม่ว่าจะเป็นความสมบูรณ์พูนสุข ความร่ำรวย รุ่งเรืองอีกทั้งสร้างสีสันบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลองเทศกาลด้วย

ภาพพิมพ์ตรุษจีนเถาฮวาอู เป็นภาพพิมพ์ไม้ชาวบ้านแถบเจียงหนาน เนื่องจากผลิตกันมาแถบเถาฮวาอูจึงเรียกกันชื่อนี้ ภาพพิมพ์ไม้ที่นี้ถือเป็นหนึ่งในห้าแห่งที่ผลิตภาพพิมพ์ตรุษจีนที่มีชื่อเสียงของจีน ภาพพิมพ์ไม้นี้เกิดขึ้นจากงานศิลปะการแกะแบบพิมพ์สมัยซ่ง วิวัฒนาการมากจากการปักกลดลาย สมัยราชวงศ์ซิงได้กลายเป็นกลุ่มงานฝีมือชาวบ้าน รุ่งเรืองที่สุดในสมัยกษัตริย์หย่งเจิ้งและเฉียนหลง ทุกปีจะมีการผลิตภาพพิมพ์

เถาหวาเป็นล้านแผ่น การพิมพ์ที่นี่จะใช้วิธีการลงสีและพิมพ์สีชุดบนภาพตราชูจินของที่นี่ สร้างภาพสมดุลง สีสันสดใส มักเน้นสีม่วงแดงเป็นสีหลักแสดงบรรยากาศรื่นเริงสนุกสนาน รูปแบบการผลิตนี้เป็นลักษณะเด่นของศิลปะพื้นบ้านแถบเจียงหนาน ที่สำคัญมีสาระแสดงถึงการฉลองที่รื่นเริง ชีวิตแบบพื้นบ้าน เรื่องราวในละคร ผักผลไม้ นกและดอกไม้ การขับไล่สิ่งชั่วร้ายเป็นต้น ภาพพิมพ์ไม้ของที่นี่ได้ถือเป็นมรดกแห่งชาติของจีนอย่างหนึ่ง

ปัจจุบันภาพพิมพ์ไม้ของจีน นอกจากมีการพัฒนา รูปแบบ เทคนิค เนื้อหาสาระอย่างต่อเนื่องแล้วยังมี การถ่ายทอดให้แก่คนรุ่นหลังเพื่อสืบสานงานเหล่านี้ให้คงอยู่ต่อไปอีกหลายรุ่นหลายสมัย และการที่งานศิลปะเหล่านี้ยังคงอยู่ไม่เพียงเป็นการสร้างรายได้เท่านั้น ยังเป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่ครอบครัวถิ่นกำเนิดและประเทศชาติอีกด้วย

พระดังซ่าจิ้ง...

นอกและไปไซอิ๋ว

ถ้าเอ่ยชื่อ “ไซอิ๋ว” น้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก บางคนเคยอ่านจากหนังสือ ดูจิ้ง ดูหนิง ดูการ์ตูน ปลายปีที่แล้วกระทรวงวัฒนธรรมของจีนยังเอาคณะนักแสดงเด็ก มาเล่นเป็นละครเวทีให้เด็กไทย ดูที่กรุงเทพฯ สนุกสนานครบทุกรส ทั้งดนตรี ระบำ กังฟู บทพูดโต้ตอบ ถูกอกถูกใจเด็ก ๆ ยิ่งนัก

จีนมีสุดยอดวรรณกรรมคลาสสิกอยู่ 4 เรื่อง... ได้แก่ สามก๊ก ซ้องกั๋ง (วีรบุรุษเขาเหลียงซาน) ความฝันในหอแดง และไซอิ๋ว

ทั้ง 4 เรื่องคุ้นหูคนไทยดี โดยเฉพาะ “สามก๊ก” และ “ไซอิ๋ว” เฉลอ ๆ คิดว่าเป็นวรรณกรรมไทยไปแล้วในบางครั้ง ผู้เขียนเองก็เพิ่งรู้ประวัติความเก่าแก่ของไซอิ๋วภาคภาษาไทย ว่าฉบับแรกพิมพ์ในปี พ.ศ. 2411 เป็นสำนวนแปลของนายดิน ต่อมาสำนักพิมพ์คุรุสภาจัดพิมพ์อีกครั้งในปี พ.ศ. 2512 ระหว่างนั้นยังมีไซอิ๋วสำนวนอื่น ๆ เกิดขึ้นอีกหลายสำนวน นอกจากแปลเป็นวรรณกรรมแบบความเรียงแล้ว ยังมีคนเอาไปวาดเป็นการตูนตอนสั้น ๆ เพราะไซอิ๋วมีเนื้อหาแปลกแหวกแนว ไม่เหมือนใคร กิ่ง ๆ เทพนิยายภูติผีปีศาจมารร้าย มีการใช้อธิปไตยหยาบสู้รบกันตลอดเรื่อง ถ้าสื่อออกมาเป็นภาพน่าจะมีรสชาติอร่อยกว่าอ่านหนังสือเป็นไหน ๆ

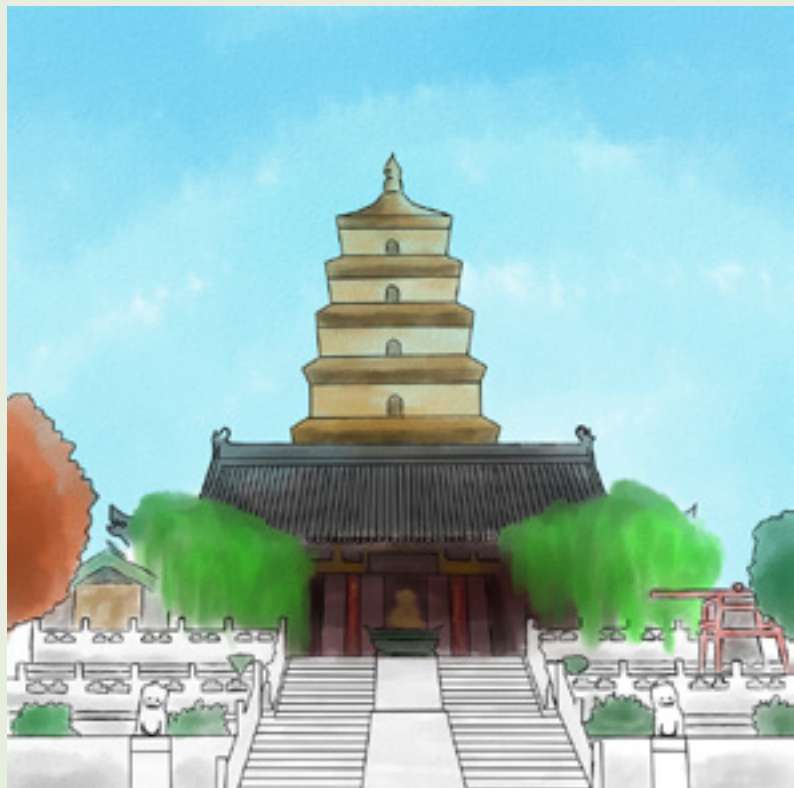

จากการตุนก็พัฒนาไปเป็นหนัง ซึ่งก็พบว่า ไซอิ๋วเหมาะกับหนังมาก... โดยเฉพาะหนังกำลังภายในด้วยแล้วยิ่งเหมาะเจาะกันไปใหญ่ แค่ให้ หงเจี๋ยโซ่วลีลาตีลังกาหกหน้าหกหลังไม่กี่ทีก็สะใจแล้ว หนังไซอิ๋วผลิตกันออกมาเท่าไหนนับนิ้วไม่ถ้วน ลักพัก ๆ ก็ออกมาแล้ว... ไซอิ๋วในชื่อใหม่ ดาราหน้าใหม่ ใช้เทคนิคการถ่ายทำใหม่ ๆ ถ้าเป็นหนังจากค่ายจินหรือค่ายฮ่องกงก็จะเน้นกังฟู ถ้าจากค่ายฮอลลีวูดก็เน้นเทคโนโลยีทันสมัยทั้ง กราฟิกและแอนิเมชันทำภาพให้ดูเวอร์เหนือจริง แข่งกันไปแข่งกันมา สุดท้ายหันมาจับมือกันเสียนี้... ชาวว่าค่ายจินกับค่ายฮอลลีวูดวางแผนจะเอาจุด แข็งของแต่ละฝ่ายมารวมกัน ช่วยกันทุ่มทุนสร้าง ไซอิ๋วเวอร์ชันใหม่ออกมา ส่วนจะเจ๋งขนาดไหน ต้องไปพิสูจน์กันที่โรง

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นความคลาสสิกของ วรรณกรรมไซอิ๋ว ซึ่งกาลเวลาไม่เคยทำให้มันล้าสมัย นำเสนอผ่านสื่ออะไรก็น่าสนใจ ใช้เทคโนโลยี ยิ่งทันสมัยก็ยิ่งโดนใจ

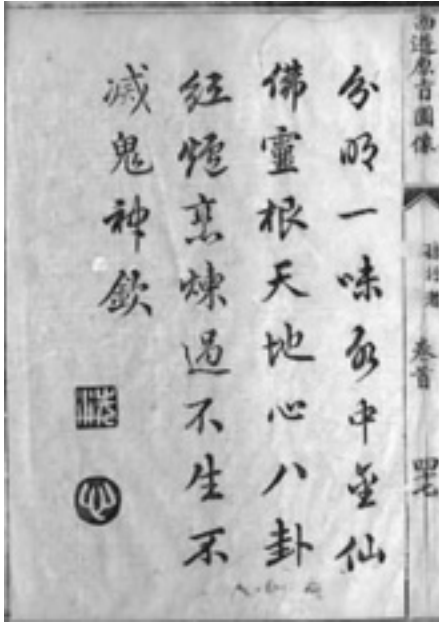

◆ พระถังซำจั๋งและศิษย์ในชมพุกว๊ป ◆

จากบันทึกแห่งแล้งให้
เป็นนวนิยาย
ที่อ่านสนุก เอาปริศนาธรรม
ไปซ่อนให้กับตัวละครต่าง ๆ
อย่างแยบยล
ผู้อ่านไซอิ๋วจึงมีหน้าที่ต้อง
คอยตีความปริศนาธรรม
ตีตรงกันบ้าง คนละทิศละทางบ้าง
เพิ่มรสชาติให้การอ่าน

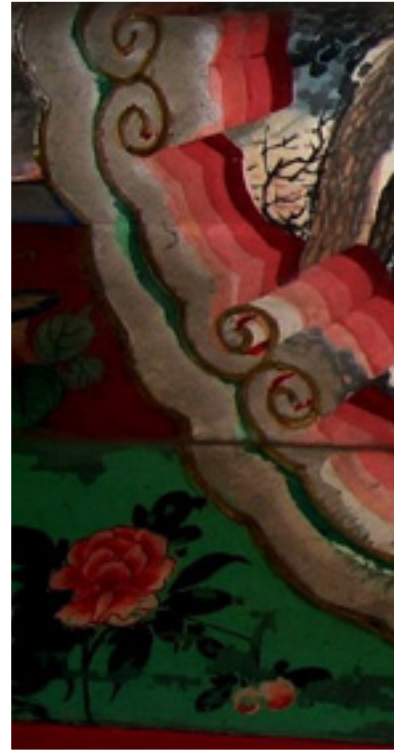
ชื่อ “ไซอิ๋ว” เป็นการออกเสียงแบบแต้จิ๋วภาษาจีนกลางอ่านว่า “ซีอิ๋วจี้” แปลว่า “บันทึกการเดินทางไปทางตะวันตก” (Journey to the West) แต่งเป็นรูปแบบนวนิยายเมื่อราวปี ค.ศ. 1590 ในยุคราชวงศ์หมิง ฝีมือการประพันธ์ของ “อู่เจิงเอิน” ซึ่งแต่งโดยอิงเค้าโครงประวัติศาสตร์จากจดหมายเหตุที่พระถังซำจั๋งบอกเล่าด้วยปากให้สานุศิษย์ฟัง หลังจากที่ท่านเดินทางกลับจากอินเดีย แล้วให้สานุศิษย์ช่วยกันจดบันทึกไว้อย่างละเอียด เป็นหนังสือขนาดความยาว 12 เล่มชื่อว่า “จดหมายเหตุเรื่องราวในดินแดนตะวันตกภายใต้ราชวงศ์ถังที่ยิ่งใหญ่” ชื่อภาษาจีนว่า “ต้าถังซีอิ๋วจี้”

จดหมายเหตุชุดนี้ทรงคุณค่ายิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์ เปรียบเสมือนตำราเล่มโตที่นักประวัติศาสตร์ใช้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับแคว้นแคว้นโบราณต่าง ๆ ทางตะวันตกของจีน จากข้อมูลที่ให้ไว้อย่างเพียบพร้อมทั้งสภาพภูมิประเทศดินฟ้าอากาศ ภาษา วัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนตลอดเส้นทางที่พระถังซำจั๋งเดินทางผ่านทั้งไปและกลับระหว่างจีนกับอินเดีย สำคัญยิ่งกว่านั้นสำหรับชาวพุทธเราก็คือ เป็นหลักฐานที่ใช้ในการสืบค้นสถานที่สำคัญต่าง ๆ ทางพุทธศาสนาในประเทศอินเดีย หลังจากที่พระพุทธศาสนาได้ถูกศาสนาอิสลามซึ่งรุกเข้าไปจากทางตอนเหนือเผาทำลายจนวอดวายเกือบหมดสิ้น แม้แต่อาณาจักรที่เคยรุ่งเรืองด้วยพุทธศาสนาและเคยให้การอุปถัมภ์แก่พระถังซำจั๋งเมื่อครั้งท่านเดินทางผ่านก็ถูกกองทัพมุสลิมย่ำยีสูญสลายไปด้วย

อู่เจิงเอินเก็บตัวพระถังซำจั๋งจากจดหมายเหตุฉบับนี้ไปเป็นตัวละครจริงในไซอิ๋วเพียงตัวเดียว ส่วนแห่งเจีย ตือโป๊ยก่ายและซัวเจ๋ง เป็นตัวละครที่เขาสร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นตัวเดินเรื่องให้เห็นความยากลำบากจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดในการเดินทางผจญภัยของพระถังซำจั๋ง ซึ่งหากไม่มีผู้ช่วยทั้ง 3 ตัวคอยคุ้มกัน ท่านต้องถูกพวกปีศาจมารร้ายเอาเนื้อไปกินระหว่างทางเสียก่อนเป็นแน่

อู่เจิงเอินเป็นใครดูจะไม่ค่อยมีใครสนใจเท่าใดนัก บันทึกกล่าวแต่เพียงว่าเป็นนักเขียนธรรมดาคนหนึ่งในยุคหมิง มีผลงานเขียนบ้างแต่ไม่โดดเด่น เป็นคนเสียบขีริม รังเกียจระบบราชการและความชั่วร้ายของสังคมในยุคนั้น

ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่ติดใจสวรรค์กรรมของไซอิ๋ว ขอใช้สิทธิ์เพิ่มเติมความเห็นเกี่ยวกับอู่เจิงเอินในฐานะผู้อ่านว่า เขาจะต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจฝักใฝ่พระพุทธศาสนาอย่างแรงกล้าแน่นอน หากไม่แล้วทำไมเขาจึงเลือกอ่านจดหมายเหตุประวัติศาสตร์เล่มหนาเตอะของพระถังซำจั๋ง ซึ่งต้องไม่ใช่หนังสือที่อ่านง่ายแน่ ๆ อ่านคนเดียวไม่พอยังบังเกิดศรัทธาอยากถ่ายทอดออกมาให้คนอื่นได้อ่าน ด้วยวิธีการที่สร้างสรรค์ไม่มีใครเกิน คือเปลี่ยนจากบันทึกแห่งแล้งให้เป็นนวนิยายที่อ่านสนุก เอาปริศนาธรรมไปซ่อนให้กับตัวละครต่าง ๆ อย่างแยบยล ผู้อ่านไซอิ๋วจึงมีหน้าที่ต้องคอยตีความปริศนาธรรม ตีตรงกันบ้าง คนละทิศละทางบ้าง เพิ่มรสชาติให้การอ่าน ท่านเขমানันท์จะเป็นท่านหนึ่งที่พยายามวิเคราะห์ถอดรหัสลับของอู่เจิงเอินในไซอิ๋วได้อย่างน่าสนใจ ใครถอดไม่ออกแต่อยากรู้ไปหาอ่านได้ในหนังสือ “เดินทางไกลกับไซอิ๋ว” (2530)

พระถังซำจั๋งตัวจริงมีชีวิตอยู่ในยุคถังระหว่างปี ค.ศ. 600-664 เป็นเด็กเฉลียวฉลาดความจำดี พออายุ 13 ปีก็ออกบวชมีฉายาทางธรรมว่า “เสวียนจั้ง” ส่วน “ซำจั๋ง” ซึ่งแปลว่าไตรปิฎกนั้นเป็นสมณศักดิ์ที่จักรพรรดิถังไท่จงพระราชทานให้หลังจากที่ท่านเดินทางกลับจากอินเดีย

ช่วงที่พระถังซำจั๋งมีชีวิตอยู่ ศาสนาพุทธเข้ามาในประเทศจีนแล้ว 600 ปี ถ้าเปรียบเป็นเด็กก็ยังไม่อยู่ในวัยเตาะแตะเดินด้วยตัวเองยังไม่ได้ การขยายตัวของพระพุทธศาสนาในตอนนั้นก็เหมือนกัน ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากภายนอก ซึ่งก็คือพระภิกษุสงฆ์จากอินเดียบ้าง จากแคว้นต่าง ๆ ปลายทางที่ได้รับพุทธศาสนาจากอินเดียก่อนจะมาถึงประเทศจีนบ้าง พระภิกษุเหล่านี้เดินทางเข้ามาเทศนาสั่งสอนให้คนจีนฟังเป็นระยะ ๆ การแปลพระไตรปิฎกซึ่งเป็นเครื่องมือช่วยการสอนก็ตกเป็นหน้าที่ให้กับพระภิกษุสงฆ์เหล่านี้ด้วย ซึ่งแต่ละรูปก็เชื่อว่าจะมีความชัดเจนในการใช้ภาษาจีน ทำให้การถ่ายทอดไม่แม่นยำกระทั่งผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับเลยก็มี

ดังนั้น ในช่วงที่พระถังซำจั๋งบวชเรียนอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในเมืองฉางอานนั้น แม้จะมีคัมภีร์ฉบับแปลพร้อมให้ท่านศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ยิ่งอ่านท่านกลับยิ่งรู้สึกสับสน เพราะแต่ละฉบับสาธยายธรรมไม่ตรงกัน ส่วนหนึ่งคงมาจากการแปลที่ผิดพลาด อีกส่วนหนึ่งมาจากการตีความธรรมะที่ต่างกัน เพราะพระพุทธศาสนาได้แตกลัทธินิกายไปจากเดิมแล้วตั้งแต่ครั้งพระเจ้าอโศกมหาราช (ก่อน ค.ศ.ราว 300 ปี) พระสงฆ์จากคนละที่จึงนำลัทธินิกายคนละอย่างมาให้กับคนจีน

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้พระถังซำจั๋งในวัยเพียง 15 ปี แต่มุ่งมั่นจะเดินทางไปแสวงหาพระธรรมที่แท้จริงขององค์พระศาสดาด้วยตนเองที่

อินเดีย คินหนึ่งท่านอาศัยความมิดหลบหนีออกนอกกำแพงเมืองตอนกลางคืน ที่ต้องหลบหนีก็เพราะตอนนั้นเป็นช่วงผลัดแผ่นดิน ฮองเต๋องค์ใหม่ประกาศกฏอัยการศึกสั่งคุมเข้มคนทุกคนที่เข้าออกเมือง การกระทำของท่านจึงเป็นการเอาชีวิตเข้าแลก เมื่อหนีรอดออกมาได้ท่านก็รีบเร่งมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ผ่านซินเกียง ผ่านทะเลทรายโกบีอันร้อนระอุ รอนแรมอยู่แรมปีจึงได้เข้าเขตประเทศอินเดีย

ที่อินเดียท่านใช้เวลาส่วนใหญ่ศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่ที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ลันทา จนชำซองทั้งภาษาและลึกลงในพระธรรม สามารถขึ้นธรรมาสันเทศน์ให้สงฆ์อินเดียฟังพร้อมกันเป็นพันรูป กษัตริย์แคว้นต่าง ๆ ที่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาก็นิมนต์ท่านไปเทศน์ในที่ชุมนุมของชาวเมืองบ่อย ๆ ท่านจึงมีโอกาสดำเนินทางไปทั่วอินเดีย และได้สนทนาธรรมกับพระสงฆ์ผู้ปรารถนาของอินเดียหลายองค์ในยุคนั้น

อย่างไรก็ตาม ท่านไม่เคยลืมปณิธานที่ตั้งไว้แต่แรก ว่าจะนำพระธรรมคำสอนที่แท้จริงจากแดนพุทธภูมิกลับไปให้คนจีน ท่านจึงตัดสินใจเดินทางกลับในปี ค.ศ. 645 โดยกษัตริย์อินเดียแคว้นหนึ่งได้จัดพาหนะช้างม้าช่วยท่านขนพระคัมภีร์และพระพุทธรูปเป็นจำนวนมากเดินทางมาส่ง ตลอดทางยังได้รับการอารักขาช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากเจ้าครองแคว้นต่าง ๆ ไม่ลำบากตรากตรำเหมือนกับตอนขาไป

เมื่อกลับมาถึงฉางอาน จักรพรรดิถังไท่จงทรง
อภัยโทษไม่เอาผิดท่าน และยังให้การต้อนรับท่าน
อย่างสมเกียรติ จากนั้นท่านก็ใช้ทั้งศรัทธาและ
วิริยะ ทำงานอุทิศชีวิตที่เหลือให้กับพระศาสนา
สิ่งหนึ่งที่ท่านได้ทำเพื่อเป็นการทดแทนคุณแก่
อินเดียก็คือ แปลปรัชญาเล้าจื้อและพุทธศาสนา
นิกายมหายานเป็นภาษาสันสกฤต แล้วส่งกลับ
ไปให้ชาวพุทธในอินเดียใช้ศึกษา

นอกจากนี้ ท่านยังมีผลงานแปลพระไตรปิฎก
เป็นภาษาจีนอีก 600 เล่ม ซึ่งเมื่อรวมกับที่ท่าน
ขนกลับมาจากอินเดียอีกกว่า 1,300 เล่ม จีน
จึงกลายเป็นประเทศที่มีพระไตรปิฎกครบถ้วน
สมบูรณ์ที่สุดแทนที่อินเดีย ซึ่งได้ถูกอิสลามทำลาย
จนเกือบหมดในคริสต์ศตวรรษที่ 12

มหาวิทยาลัยนาลันทาที่ท่านเคยจำพรรษาอยู่
เป็นเวลานาน และเคยเป็นพระอาจารย์สอนพระ
สงฆ์นับหมื่นรูปอยู่ที่นั่นก็เช่นกันถูกเผาอดวาย นัก
ประวัติศาสตร์ต้องอาศัยอ่านจดหมายเหตุการณ์
เดินทางของท่านแล้วลงมือขุดค้น ปี ค.ศ.1860
จึงได้พบฐานรากของสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งแสดงถึง
ความใหญ่โตของวิทยาลัยสงฆ์ที่มีชื่อเสียงที่สุด
แห่งนี้

ตอนที่ 3

กลับถิ่นอาคันตุกะ

สายสัมพันธ์ “อาคันตุกะ” สองแผ่นดิน

- ทายาทจากทั้งสองแผ่นดินถ่ายรูปหมู่ร่วมกัน -

จากตอนที่ผ่านมา ได้กลับไปยังดินแดนต้นกำเนิดแห่งสายเลือด บ้านเกิดฝายปูซึ่งเป็นต้นตระกูลของผู้เขียน สำหรับในตอนนี้ได้ไปยังบ้านเกิดฝายย่าอีกด้วย จากการเดินทางไปยังสถานที่ทั้งสองแห่งนี้จะทำให้ค้นพบรากเหง้าของตนเองแล้ว ยังค้นพบ “สายสัมพันธ์” ของสองแผ่นดินอันไกลโพ้น ที่ยังตราตรึงหัวใจให้รำลึกถึงกันผ่านความมกตัญญูต่อบรรพชนและแผ่นดินเกิดที่เจืออยู่ในสายเลือดเสมอ

สักการะบรรพชนอันศักดิ์สิทธิ์

ที่บ้านเหม่าเหียน ซึ่งเป็นบ้านเกิดปู่ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สำคัญ คือ ศาลเจ้าเซี่ยซันเซียนเหนียน ตามตำนานกล่าวว่าเป็นหญิงชาวบ้านในตระกูลเจี่ย (เซี่ย Sie) มีนามเดิมว่า เซี่ยยี่ ท่านมีชีวิตในช่วงราชวงศ์หมิง เป็นผู้มีความเฉลียวฉลาดมาตั้งแต่เด็ก ชอบศึกษาวิทยายุทธ์ คาถาอาคม เมื่อหมู่บ้านของท่านประสบกับภัยผู้ร้ายที่อยู่บนเขารอบ ๆ หมู่บ้านลงมารบกวน ทำให้ชาวบ้านเกรงกลัวเป็นอย่างมาก ท่านเป็นผู้นำในการรวบรวมคนหนุ่มขึ้นไปปราบโจรบนภูเขาจนพ่ายแพ้ไป

เมื่อท่านได้เสียชีวิตไป ชาวบ้านรำลึกถึงคุณท่าน ได้กราบบังคมทูลถึงคุณงามความดีแต่ฮ่องเต้ได้ทราบ พระองค์ได้พระราชทานแต่งตั้งให้ เซี่ยยี่เป็น “เซี่ยซันเซียนเหนียน ขุนนางหญิงที่เก่งกาจ” และสร้างศาลบนภูเขาสูงแก่งชันง่าย เขตเซอหลินหลาง ปราบกฏมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้นผู้ศรัทธาในท่าน โดยเฉพาะคนแซ่เจี่ย นับถือท่านเป็นบรรพชนผู้ศักดิ์สิทธิ์ จะกล่าวถึงท่านดุจดั่งญาติผู้ใหญ่ว่า “ก๊วยอไท่” (พี่สาวของปู่ทวด) นิยมที่จะก่อสร้างศาลของท่านเพื่อกราบไหว้ในหมู่บ้านของตนอยู่หลายแห่ง รวมถึงหมู่บ้านเหม่าเหียนด้วย ซึ่งบรรพชนของผู้เขียนได้เคยกราบไหว้ศาลแห่งนี้มาแล้ว เพื่อขอความคุ้มครองจากท่านในการเดินทางสู่เมืองไทยอย่างแน่นอน

- ศาลเจี่ยเทพธิดา ที่หมู่บ้านเหม่าเหียน มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน -

ผู้เขียนคุ้นเคยกับชื่อของท่านตั้งแต่เยาว์วัย และไปกราบไหว้ศาลของท่านเป็นประจำที่ “ศาลเจ้าเจี่ยเทพธิดา” ซอยเพชรเกษม 48 เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ที่ซึ่งชาวแซ่เจี่ย เชื้อสายฮากกา ร่วมใจสร้างไว้เมื่อประมาณ 50 กว่าปีที่แล้ว สำหรับศาลที่หมู่บ้านเหม่าเหียนแห่งนี้เป็นศาลขนาดเล็ก น่าจะก่อสร้างมาพร้อมกับหมู่บ้าน ซึ่งประชากรแทบทั้งหมู่บ้านเป็นแซ่เจี่ย มีอายุหลายร้อยปี โดยครั้งหลังสุดชาวไทยเชื้อสายจีนที่ไปจากหมู่บ้านนี้ ได้รวบรวมเงินมาบูรณะศาลให้มั่นคงดูที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นการรำลึกเทพเจ้าผู้ช่วยเหลือลูกหลานไม่ว่าจะอยู่ไหนก็ตาม และเป็นศูนย์รวมจิตใจของผู้จากแผ่นดินเกิดมา

- ศาลเจี่ยเทพธิดา ที่กรุงเทพมหานคร -

แรกเริ่มของการเดินทางครั้งนี้ มิได้มีแผนการที่จะมายังหมู่บ้านเหมาเหียน ตำบลทองคั่ง อำเภอฮงฮุน จังหวัดเหอหนาน มณฑลกลางดั่ง ซึ่งเป็นบ้านเกิดปู่ เนื่องจากเดินทางมากับญาติในฝายยา (คือ อาแซ่กู๊ผอ) จึงมิได้ประสานแจ้งล่วงหน้าไว้ แต่ด้วยความบังเอิญที่ได้รับการช่วยเหลือจากหลานฝายสามี่ของอาแซ่กู๊ผอ ในการเดินทางมาที่นี่ ซึ่งญาติในฝายเมืองจีนได้กำหนดวันที่จะรวมญาติมาเซ่งเซ่งไว้แล้ว แต่วันนั้นบังเอิญไปตรงกับวันที่จะไปเซ่งเซ่งที่บ้านของญาติฝายยาเสียแล้ว จึงไม่อาจมาร่วมงานกับญาติส่วนใหญ่ได้

เมื่อญาติฝายปู่ได้ทราบ จึงได้จัดให้ครอบครัวของผู้เขียนมาเซ่งเซ่งให้เป็นการเฉพาะในวันที่สี่ของการเดินทาง โดยช่วยจัดเครื่องไหว้ และพาไปยังสุสานบรรพชนสายไกลกับสายเลือดครอบครัวผู้เขียนมากที่สุด ซึ่งผู้เขียนมาทราบภายหลังว่า การได้มายังดินแดนบรรพชนนอกจากได้มาพบญาติแล้ว สิ่งที่มีความสำคัญที่สุด คือ การได้ไปคารวะสุสานบรรพชน การเดินทางจึงจะครบถ้วนสมบูรณ์

- ไหว้ฟ้าดินที่บ้านเหมาเหียน -

- สักการะสุสานบรรพชนฝายปู่ ที่หมู่บ้านเหมาเหียน -

พิธีเริ่มต้นด้วยการไปไหว้ฟ้าดินที่หน้าบ้านของญาติ แล้วเดินทางไปยังสุสานที่อยู่ตรงเชิงเขาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่บ้านประมาณ 1 กิโลเมตร ณ ที่นี้บรรพชนสายไกลที่ญาติๆ ได้พาพวกเราไปคารวะ เป็นที่ฝังร่างของ ย่าเทียด (แม่ของปู่ทวด ท่านอยู่ในรุ่นที่ 12 ของตระกูล) อยู่ร่วมกับอาไท่กึ่ง คือ ปู่ทวด (ท่านอยู่ในรุ่นที่ 13 ของตระกูล) ซึ่งครอบครัวของผู้เขียนสืบสายเลือดจากปู่ทวดท่านนี้โดยตรง สำหรับสุสานของปู่เทียด (พ่อของปู่ทวด) นั้น อยู่ขึ้นไปบนภูเขาอีกค่อนข้างไกล อีกทั้งพวกเราไม่มีเวลาอันจำกัด จึงไม่ได้เดินทางไปสำหรับย่าทวดท่านได้มาเสียชีวิตและฝังร่างที่เมืองไทย เนื่องจากปู่ทวดท่านนี้เสียชีวิตตั้งแต่ยังหนุ่มลูกๆ ของท่านซึ่งก็คือปู่ของผู้เขียนเอง เป็นลูกชายคนโตก็ยังไม่ถึงวัยเด็ก ไม่มีกำลังที่จะก่อสร้างสุสานเฉพาะได้ สุสานแห่งนี้จึงเป็นที่ฝังร่างของสองแม่ลูกที่ได้รับการดูแลและบูรณะต่อกันมารวมร้อยปี โดยญาติที่หมู่บ้านเหมาเหียน ที่สืบทอดสายเลือดจากย่าเทียดท่านนี้เหมือนกัน ถึงแม้ว่าญาติที่นี่จะมีได้สืบสายเลือดโดยตรงจากปู่ทวดท่านนี้เช่นเดียวกับครอบครัวของผู้เขียน แต่ก็ได้รับการเคารพบูชาจากญาติที่เมืองจีน เป็นดั่งตัวแทนลูกหลานที่ได้จากท่านไปก่อสร้างตัวอยู่เมืองไทย

อาไถ่สุก ซึ่งเป็นผู้อาวุโสของที่นี่ ได้เป็นผู้แทนบอกกล่าวอัญเชิญบรรพชน รวมทั้งปู่เทียดให้ลงมารับการคารวะที่นี่ โดยเอ่ยนามครอบครัวที่มาจากเมืองไทยทุกคน เป็นครั้งแรกที่ชื่อของผู้เขียนได้ก้องกังวานในบ้านเกิดบรรพชน ว่าบัดนี้ได้มาคารวะบรรพชนแล้ว ขอให้ท่านได้ประสิทธิประสาทพรให้มีความสุขตลอดไป

บ้านบรรพชนฝ้ายย่า

ต่อจากนั้นได้มาเซ่งเม้งยังบ้านบรรพชนฝ้ายย่า ที่หมู่บ้านไถ่ลื้อ ตำบลทิงแค อำเภอของสุน จังหวัดเหมยโจว มณฑลลกวางตุ้ง (Da Luo Cun, Fengshun Xian, Meizhou Shi, Guangdong Sheng) อยู่ห่างจากหมู่บ้านเหมาเหียนไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ประมาณ 8 กิโลเมตร ประชาชนส่วนใหญ่เป็นสกุลแซ่อี้ เป็นคริสตศาสนิกชน นิกายโรมันคาทอลิก รวมทั้งย่าของผู้เขียนด้วย โดยเริ่มต้นที่บ้านเดิมของย่า ณ ที่นี้เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นรูปอาไท่กึ่ง (พ่อของย่า) กับอาไท่มา (แม่ของย่า) และยังมีรูปย่าของผู้เขียนติดอยู่อีกด้วย อาแล้ กูผอ (น้องสาวคนเล็กของย่า) ได้เล่าถึงความยากลำบากในวัยเด็ก ซึ่งท่านเกิดและใช้ชีวิตในวัยเด็กที่นี่ ในช่วงนั้นประสบปัญหาฝนแล้ง ผลผลิตทางการเกษตรไม่ค่อยได้ผล ต้องอดมื้อกินมื้อ ทำให้ท่านต้องเดินทางมาเมืองไทยตั้งแต่อายุไม่กี่ขวบ ตามหลังย่าของผู้เขียนที่เดินทางมาก่อนแล้วเป็นสิบปี โดยเฉพาะย่าของผู้เขียนนั้น ไม่มีโอกาสกลับสู่แผ่นดินเกิดอีกเลยนับแต่จากมา

- ซุ้มประตูปากทางเข้าหมู่บ้านไถ่ลื้อ -

- บ้านดั้งเดิมของย่า -

- สักการะสุสานบรรพชนฝ้ายย่า ที่หมู่บ้านไถ่ลื้อ -

สำหรับการแข่งแข่งนี้ ได้มีการประสานไว้กับญาติหมู่บ้านนี้ตั้งแต่ก่อนเดินทางมา ทำให้แข่งครั้งนี้ เป็นการรวมญาติครั้งใหญ่ มีญาติเดินทางมามากกว่า 50 คน ส่วนใหญ่จะเป็นญาติในชั้นหลานซึ่งเป็นรุ่นเดียวกับผู้เขียน และยังมีน้องชายและน้องสาวของย่าที่ยังอาศัยอยู่ในเมืองจีนที่ผู้เขียนเองก็เพิ่งทราบว่ามีชีวิตอยู่ มาร่วมพิธีด้วย พิธีเริ่มต้นจากการกราบไหว้ฟ้าดินที่หน้าบ้านเดิม ต่อจากนั้นก็เดินเท้าต่อไปที่สุสานของอาให้กึ่ง อาให้มา ซึ่งอยู่บนเขาทางด้านหลังบ้านเดิมไปประมาณ 200 เมตร สุสานของอาให้กึ่งจะอยู่ทางด้านบนเขา สุสานของอาให้มาจะอยู่ตรงเชิงเขา เนื่องจากมีผู้สูงอายุมากันมาก จึงทำพิธีคารวะบรรพชนที่บริเวณสุสานอาให้มา โดยอธิษฐานอัญเชิญอาให้กึ่งลงมารับคารวะด้วย เมื่อเสร็จพิธีอาแม่ก็ได้อัดเลี้ยงอาหารกลางวันโต๊ะจีนแก่ญาติๆ หลายสิบโต๊ะ ซึ่งนับเป็นโอกาสพิเศษที่ลูกหลานจากสองแผ่นดินได้มาพร้อมหน้ากัน

- รูปย่าทวด นั่งอยู่ตรงกลางของภาพ -

ผูกพันสองแผ่นดิน

สิ่งที่ผู้เขียนสนใจอีกประการ คือ รูปถ่ายเก่า การเดินทางครั้งนี้ได้พบรูปของอาให้มา (แม่ของปู่: ย่าทวด) เป็นบรรพชนรุ่นลึกที่สุดที่ได้มาฟังพระบรมโพธิสมภารที่เมืองไทย ซึ่งคาดว่าเมื่อปู่ของผู้เขียนได้มาอาศัยที่เมืองไทยเป็นหลักแหล่งแล้ว น่าจะพาอาให้มาตามมาด้วยเพื่อมาดูแล และได้วางชนม์ม์ ตลอดจนฝังร่างที่เมืองไทยด้วย (สำหรับสามีของท่าน ซึ่งเป็นพ่อของปู่ ฝังร่างที่เมืองจีน ซึ่งเป็นสุสานที่ได้ไปแข่งแข่งในครั้งนี่) ซึ่งพ่อและญาติผู้ใหญ่ของผู้เขียนในเมืองไทยที่ทันได้พบท่าน ทุกคนจะกล่าวถึงท่านด้วยความยกย่องเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านเป็นผู้มีความเอื้ออาทรเมตตาต่อลูกหลานและคนรอบข้างเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังรับประทานอาหารเจตลอดชีวิต ทุกๆ ปีในช่วงแข่งแข่งลูกหลานที่ถึงแม้จะไม่ใช่ลูกหลานสายตรงของท่าน ก็จะมารวมกันคารวะท่านที่สุสานอยู่ที่จังหวัดนครปฐม ด้วยความระลึกถึงคุณของท่าน

- กินเลี้ยงร่วมกันกับหมู่ญาติสองแผ่นดิน -

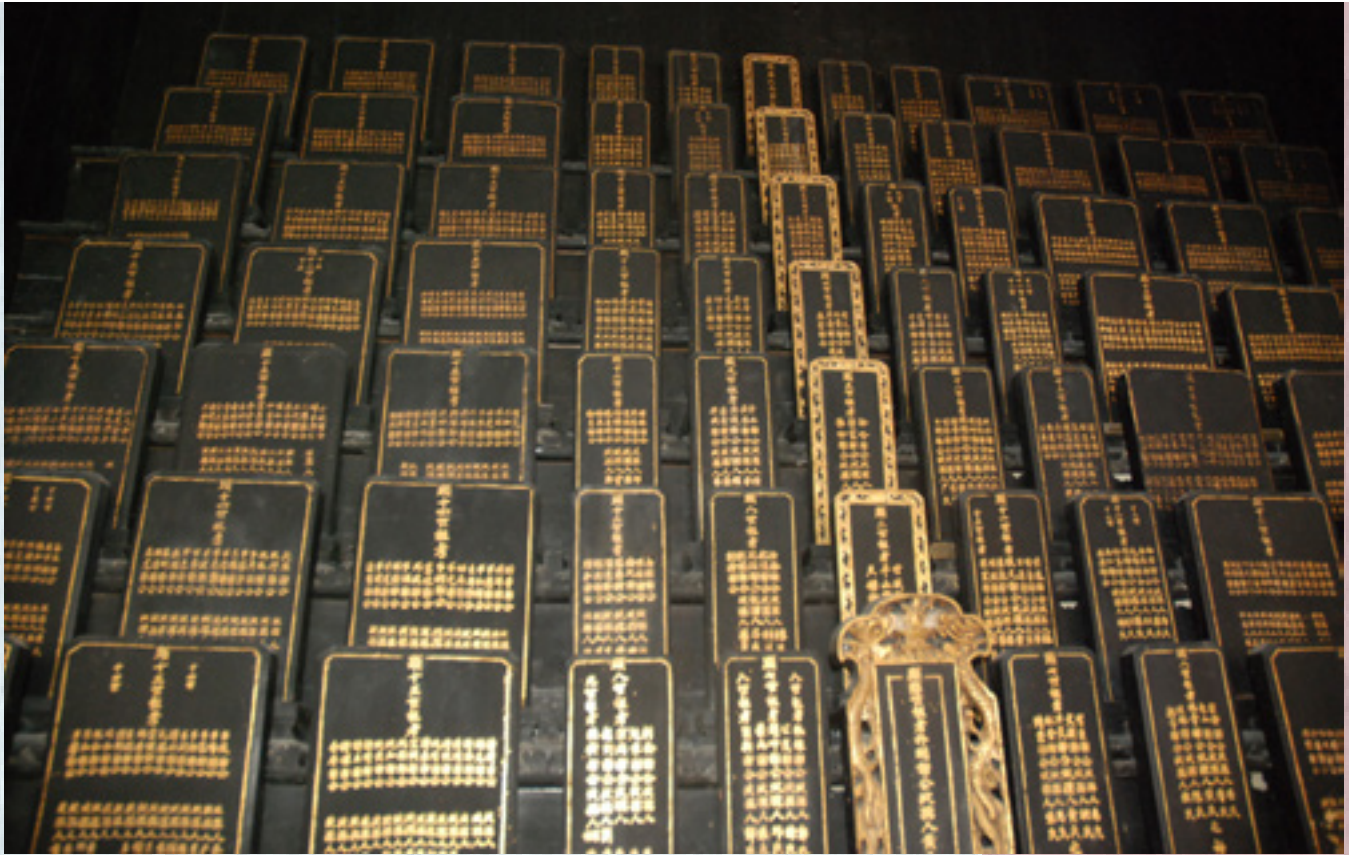

- รูปชาวจีนโพ้นทะเลร่วมกันกราบไหว้บรรพชนแซ่เจี๋ยที่เมืองไทย
ในปี พ.ศ. 2522 ในรูปนี้มีปู่และย่าของผู้เขียนอยู่ด้วย
ประดับอยู่ที่ศาลบรรพชนหมู่บ้านเหม่าเหียน -

แต่ทว่าในเมืองไทยกลับไม่มีรูปถ่ายของท่าน ซึ่งคาดว่าน่าจะมอดไหม้ไปในอัคคีภัยที่เกิดกับบ้านผู้เขียนเมื่อสมัยพอยังเด็ก เหลือเพียงรูปที่วาดจากเค้าโครงเดิมเท่านั้น ผู้เขียนได้พบรูปนี้จากบ้านของอาซ้าสูก ซึ่งอาได้สูกได้เล่าให้ฟังจากการถ่ายทอดจากแม่ของตนว่า อาได้มาในรูปผู้นี้เป็นผู้ให้นมและเลี้ยงดูแม่ของตนจนเติบโตใหญ่ และรูปนี้ถูกส่งมาเป็นที่ระลึกจากเมืองไทย เป็นระยะเวลามากกว่า 70 ปี

ถึงแม้ตระกูลของผู้เขียนในเมืองไทยนั้น จะมิได้เป็นผู้ประสบความสำเร็จประกอบธุรกิจใหญ่โต แต่เมื่อญาติทางเมืองจีนกล่าวถึงปู่และย่าของผู้เขียน ก็จะกล่าวด้วยความยกย่อง ปู่เป็นคนรุ่นแรกๆ ของหมู่บ้านที่เดินทางไปก่อสร้างตัวที่เมืองไทย ถึงแม้ว่าจะไม่ได้กลับไปบ้านเกิดอีกเลยนับแต่จากมา เช่นเดียวกับย่า แต่เป็นผู้ไม่ลืมพ่อแม่ญาติพี่น้อง และแผ่นดินเกิด ด้วยการส่งความช่วยเหลือไปไม่ขาด ถึงแม้ว่าตนเองจะลำบากก็ส่งไปเท่าที่ตนพอจะมีแบ่งปันได้ หรือถ้าทราบว่าจะใครจะเดินทางกลับไปยังบ้านเกิด ก็จะฝากสิ่งของไปให้ญาติพี่น้องของตนที่เมืองจีนด้วย เมื่อญาติและคนในหมู่บ้านเดินทางเข้ามาในเมืองไทยเพื่อหางานทำ ปู่และย่าจะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ จนเป็นที่กล่าวขวัญของญาติเมืองจีนตลอดมา และมีส่วนในการก่อตั้งสมาคมพานทองตระกูลเจี๋ยสงเคราะห์แห่งประเทศไทย เพื่อรวมกลุ่มลูกหลานจากหมู่บ้านเหม่าเหียนในเมืองไทย ในบ้านเก่าของท่านทั้งสอง และศาลบรรพชนจะมีรูปของท่านที่ไม่เคยเห็นในเมืองไทย และชื่อของท่านตั้งเพื่อบูชาอยู่ด้วย

- ศาลบรรพชน -

- หลวงปู่หล้า เขมปัตโต -

เมื่อปู่และย่าได้เสียชีวิตไปแล้ว สมาคมพานทองฯ ยังมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือหมู่บ้านเหมาเหินอีกหลายประการ โดยเฉพาะการก่อสร้างโรงเรียนประจำหมู่บ้าน ด้วยเหตุนี้จากการที่ครอบครัวของผู้เขียนได้รับการต้อนรับอย่างดีตลอดการเดินทาง ในฐานะผู้ที่สืบสายเลือดเดียวกันและเป็นทายาทของผู้ที่ไม่ลืมแผ่นดินเกิด ยิ่งทำให้ผู้เขียนเข้าใจยุคโลบายในการเคารพบรรพชน เพื่อรักษาชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ยืนหยัดในสังคมอย่างผู้มีศักดิ์ศรีและคุณธรรม โดยเฉพาะเมื่อมาอยู่ตรงหน้าป้ายวิญญาณและสุสานบรรพชน ที่เฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของลูกหลานและเป็นประจักษ์พยานความดำรงอยู่ของตระกูลมากกว่าร้อยปี แม้แต่พระสงฆ์เพชรนำหนึ่งของเมืองไทย “หลวงปู่หล้า เขมปัตโต” วัดภูจ้อก้อ จังหวัดมุกดาหาร ได้บันทึกไว้ในประวัติของท่านไว้ว่า “... ธรรมเนียมของชาวจีนเด่นมากในทางเคารพบิดามารดาแห่งพระคุณ ตรงคำสอนของพระพุทธศาสนาใน ส่วนนี้ ฉะนั้นจึงไม่ค่อยจะตกต่ำในการครองชีพ และมักจะมีแต่ผู้มีศักดิ์ศรีเป็นส่วนมาก นักโทษจีนในเรือนจำของประเทศไทยมีน้อยที่สุด...” หลวงปู่หล้าท่านบันทึกไว้เมื่อคราวที่ถูกต้องได้ แล้วกำลังจะเดินทางกลับภาคอีสานได้ไปแวะพักที่ป่าช้าจีนในจังหวัดตรัง แล้วได้รับความช่วยเหลือจากชาวไทยเชื้อสายจีนที่ไปเคารพสุสานบรรพชนที่ป่าช้าจีนแห่งนั้น บันทึกนี้ได้สรุปเข้าใจใจความสำคัญของวัฒนธรรมจีน สมควรที่ลูกหลานจีนโพ้นทะเลจะถือปฏิบัติในแผ่นดินที่บรรพชนได้ก่อสร้างตัว หรือเรียกได้ว่าเป็นบ้านเกิดใหม่ของตนเองต่อไป

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง ยอดบุรุษสามก๊วยเจ๋ง

มังกรหยก

มังกรหยก ถือเป็นต้นแบบบอมตะนิยายในโลกกำลังภายในเรื่องหนึ่งที่ กิมย้ง ยอดนักประพันธ์ในอดีตได้รังสรรค์ขึ้น บอกเล่าเรื่องราวของชายหนุ่มหญิงสาว ก๊วยเจ๋ง - อึ้งย้ง โดดเด่นผจญภัยในปฐภูมิช่วยเหลือผู้อ่อนแอจากคนพาลใจคดที่ชอบเอาเปรียบเบียดเบียนคนอื่น รวมถึงเรื่องปลุกจิตสำนึกให้รักชาติรักแผ่นดินให้ผู้คนได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ในโลกของมังกรหยกจึงมีทั้งความสนุกสนาน โดดเผนด้วยวิชาคมกึ่งกำลังภายในมากมายและแฝงไว้ด้วยข้อคิดต่างให้ได้ขบคิดเป็นคติเตือนใจผู้คน

มีตัวละครมากมายเกิดขึ้นและโดดเด่นอยู่ในโลกของมังกรหยก แต่ตัวละครที่สำคัญที่สุดและเป็นตัวดำเนินเรื่องหลักในภาคแรกและมีบทบาทสำคัญในภาคสองคงหนีไม่พ้นพระเอกของเรื่องคือ ก๊วยเจ๋ง หนุ่มชาวฮั่นที่มีชะตากรรมต้องกำพร้าพ่อตั้งแต่เกิดและไปเติบโตอยู่ในห้องท่งกว้างของชาวมองโกล ก๊วยเจ๋งเป็นพระเอกที่ดูแล้วไม่ค่อยเหมือนพระเอกสักเท่าไร ทั้งรูปร่างหน้าตาฐานะสุดแสนจะธรรมดา ในวัยเด็กยังถูกเพื่อนเล่นซึ่งเป็นเด็กชาวมองโกลกลั่นแกล้งอยู่บ่อยๆเพราะความซื่อและไม่ทันคนของก๊วยเจ๋ง

เจ็ดประหลาดกึ่งหน้าดินดันดันตามหา ก๊วยเจ๋งและแมงจันมาพบที่ดินแดนมองโกลเพื่อสอนวิทยายุทธให้ตามที่ได้รับคำท้ากับนักพรตคิ้วชู่ก็ อาจารย์ทั้งเจ็ดเพียรสอนอยู่หลายปีแต่วรยุทธ์ของก๊วยเจ๋งก็ไม่ก้าวหน้าจนหลายครั้งอาจารย์ถึงกับสายหน้าอ่อนใจ ครั้นมาท่องยุทธภพในดินแดนตงจ้วน มีวาสนาได้พบกับอั้งซิดกงยาจกอุดร หนึ่งในห้ายอดฝีมือในยุคนั้น และอั้งซิดกงยอมรับก๊วยเจ๋งเป็นลูกศิษย์เพราะชื่นชอบฝีมือปรุงอาหารของอั้งย้ง แต่หลายครั้งที่ยาจกอุดรก็ต้องสายหน้าและพูดกับตัวเองว่า “ทำไมถึงมีลูกศิษย์ที่มและชื่อป้อปานนี้”

ถึงแม้ว่าก๊วยเจ๋งจะได้ชื่อว่าเป็นคนชื่อ ที่มหัวช้า ไม่ฉลาดหลักแหลม แต่เมื่อเติบโตใหญ่ก๊วยเจ๋งกลายเป็นจอมยุทธ์ที่มีฝีมือสูงส่งผู้หนึ่งหาผู้ใดเทียบได้ในยุคนั้น รวมทั้งยังได้รับยกย่องจากจอมยุทธ์ทั่วหล้าว่า เป็นผู้มึนคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ รักชาติรักแผ่นดิน กลายเป็นผู้นำชาวยุทธตงจ้วนต่อต้านการรุกรานของคนต่างเผ่าที่หวังครอบครองดินแดนต้าซ้องอย่างพวกกิมก๊กและมองโกล ถ้าจะว่าไปแล้วเลียดรักชาติรักแผ่นดินของก๊วยเจ๋งได้มาจากไหน และก่อนที่จจะกลายมาเป็นยอดฝีมือแห่งยุค เด็กที่มึนชื่อป้ออย่างก๊วยเจ๋งมีอะไรดีอย่างไรถึงเติบโตใหญ่ได้นั้น คงต้องย้อนกลับไปที่ดินกำเนิดของเรื่องราว...

ตามที่ได้เกริ่นไปแล้ว ในวัยเด็กก๊วยเจ๋งเติบโตที่ดินแดนมองโกล ครอบครัวของก๊วยเจ๋งเป็นชาวยุทธ์ ก๊วยเส้าเทียนกับเอี้ยทิกซิมพี่น้องร่วมสาบาน เป็นชาวบ้านธรรมดา อาศัยอยู่กับภรรยาที่หมู่บ้านหนิวเจียง ทั้งคู่มิ่นิสัยเปิดเผย รักชาติและพอมิ่วยุทธติดตัวอยู่บ้าง แต่ในยุคสมัยที่ราชสำนักอ่อนแอ ข้าราชการคดโกงเอาเปรียบประชาชน และมีผู้คนต่างเผ่าจ้องจะรุกรานอยู่ร่ำไป ครอบครัวสกุลก๊วยและสกุลเอี้ยก็หนีไม่พ้นได้รับผลกระทบจากความฉ้อฉลของข้าราชการและคนต่างเผ่าทำให้บ้านแตก สามีภรรยาและลูกที่กำลังจะเกิดต้องพลัดพรากจากกัน ก๊วยเส้าเทียนถูกทหารทางการฆ่าตาย หลีเพ็งแม่ของก๊วยเจ๋งเพียรสั่งสอนลูกชายของตนเองเสมอว่า พ่อของเขาเป็นใคร ตัวเขาเป็นใคร มาจากที่ไหนและเมื่อเติบโตขึ้นเขาจะต้องกลับแผ่นดินเกิด กลับไปแก้แค้นให้พ่อที่ถูกฆ่าตายอย่างยุติธรรม

ก๊วยเจ๋งเร่ร่อนหนีภัยไปถึงดินแดนมองโกล ขณะที่เอี้ยทิกซิมสาบสูญ เปาเซี่ยเยี่ยก ภรรยาเอี้ยทิกซิมที่อุ้มท้องเอี้ยคังถูกอ้วนจ้วนเลียก อ่องแห่งกิมก๊กหลอกพาไปเป็นชายา

ก๊วยเจ๋งเติบโตในดินแดนมองโกล ภายใต้ร่มเงาของเจงกิสข่าน มีพี่น้องร่วมสาบานคนแรกคือเซลุย บุตรคนที่สี่ซึ่งเป็นบุตรคนโปรดของเจงกิสข่าน และก๊วยเจ๋งเองที่เป็นเด็กซื่อสัตย์ พุดจาเปิดเผยตรงไปตรงมาได้รับความเอ็นดูช่วยเหลือจากเจงกิสข่านเสมอมา แต่ก๊วยเจ๋งก็ไม่ลืมว่าตนเองเป็นชาวยุทธ์ หลีเพ็งแม่ของก๊วยเจ๋งเพียรสั่งสอนลูกชายของตนเองเสมอว่า พ่อของเขาเป็นใคร ตัวเขาเป็นใคร มาจากที่ไหนและเมื่อเติบโตขึ้นเขาจะต้องกลับแผ่นดินเกิด กลับไปแก้แค้นให้พ่อที่ถูกฆ่าตายอย่างยุติธรรม

เมื่อมีเป้าหมายแล้วต้องพยายามทำให้สำเร็จ แต่ก๊วยเจ๋งกลับฝึกฝนวรยุทธ์ได้อย่างเชื่องช้าไม่ก้าวหน้าจนเป็นที่ระอาของอาจารย์ทั้งเจ็ดที่เดินทางตามหาและมาสอนวิชาให้ถึงแผ่นดินมองโกล หากไม่นับความที่มชื่อเสียงนอกจะเซอซ่าของหนุ่มน้อยก๊วยเจ๋งแล้ว คุณสมบัติที่ทำให้ก๊วยเจ๋งได้ดีและรอดพ้นเภทภัยในยุทธภพมาได้คือ ความขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์ ยึดมั่นในคุณธรรมและเชื่อฟังคำสอนของมารดาและอาจารย์

ก๊วยเจ๋งรู้ว่าตัวเองเป็นคนเรียนรู้อช้า เขาจึงหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ คนอื่นฝึก 1 กระบวนทำเพียงครั้งวันก็สำเร็จ ก๊วยเจ๋งอาจต้องฝึกสองหรือสามวันแต่เขามุ่งมั่นที่จะฝึกฝน ฝึกมากกว่าคนอื่น ใช้เวลามากกว่าคนอื่นจนสำเร็จลุล่วง ครั้งหนึ่งเมื่อยากอดูรับก๊วยเจ๋งเป็นศิษย์และสอนกระบวนทำพื้นฐานของ 18 ฝ่ามือพิชิตมังกรให้ สอนท่าไหวร์ ก๊วยเจ๋งก็ทำไม่เป็นฝึกทำพื้นฐานไม่สำเร็จเสียที จนยากแถมอ่อนใจแล้วนอนหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมากลับพบว่าก๊วยเจ๋งก็ยังมีมุ่งมั่นฝึกวิชาอยู่เหมือนเดิมและเริ่มจะเข้าท่าเข้าทางเห็นผลในที่สุด ด้วยความมุมานะ ขยันอดทนและซื่อสัตย์ ก๊วยเจ๋งจึงกลายเป็นวีรบุรุษในโลกนิยายของกิมย้ง

ช่วยจุงโล้ง

ร่องรอยหาพาณิชยจีนก่อนเป็นตำนาน

สถานที่อันเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการที่สร้างเนื้อสร้างตัวให้กับเจ้าลัว และยังเป็นสถานที่หนึ่งที่เหล่าจีนใหม่ได้เหยียบย่างลงบนแผ่นดินไทยได้ยึดเป็นเรือนตายเป็นบรรพชนจีนโพ้นทะเลในเมืองไทย ที่พอจะทำให้เห็นร่องรอยในอดีตอันรุ่งเรือง “ช่วยจุงโล้ง” เป็นหนึ่งในสถานที่นั้นที่ยังพอบอกเล่าเรื่องราวในอดีต และยังหลงเหลือสิ่งก่อสร้างตั้งแต่ยุคแรกให้พอศึกษาได้ ตั้งอยู่บริเวณริมแม่น้ำเจ้าพระยา ใกล้กับวัดทองธรรมชาติ ถนนเชียงใหม่ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ

ความเป็นมา

“ช่วยจุงโล้ง” เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ประกอบด้วย คำว่า “ช่วยจุง” แปลว่า เรือไฟ หรือเรือกลไฟ “โล้ง” แปลว่า โรง เมื่อสมรสกันแล้ว จะปรับการออกเสียงเล็กน้อย ออกเสียงรวมกันว่า “ช่วยจุงโล้ง” รวมกันจะมีความหมาย คือ “โรงเรือกลไฟ” หรือ “ท่าเรือกลไฟ” ประวัติความเป็นมาจากหนังสือดูจนวนากลางมหาสมุทร โดย จ่านงศรี หาญเจนลักษณ์ ซึ่งบอกเล่าความเป็นมาของตระกูล “หวังหลี่” ผู้ถือกรรมสิทธิ์ดูแลสถานที่นี้ แต่แรกเริ่มมิใช่เป็นของตระกูลหวังหลี่ แต่เดิมเป็นกรรมสิทธิ์ของ พระยาพิศาลศุภผล (ชื่น) ต้นตระกูลพิศาลบุตร สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 4 ดำเนินกิจการ “เรือไฟเคาเคนึง” เรือกลไฟเมลล์ล่าแรกของไทยที่เดินเรือในเชิงพาณิชย์ระหว่างกรุงเทพฯ กับฮ่องกง ออกเดินเรือครั้งแรก วันที่ 1 กรกฎาคม ร.ศ.80 (พ.ศ.2405) ต่อมาในปี พ.ศ. 2462 คุณหญิงเนื่องพิศาลบุตร ผู้รับมอบกรรมสิทธิ์สืบต่อมา ได้ขายให้กับนายตันลิปบิวย แห่งตระกูลหวังหลี่ ตั้งแต่นั้นมา “ช่วยจุงโล้ง” จึงเป็นของตระกูลหวังหลี่ทั้งหมด

ย่านพาณิชย์กรรมและที่แรกแห่งการสัมพัทธ์แผ่นดินไทยของชาวจีนยุคเริ่มต้น

ก่อนหน้านั้น นายตันจื่อฮ้วง ผู้เป็นต้นตระกูลหวังหลี่ในเมืองไทย และเป็นบิดาของนายตันลิปบิวย เชื่อกันว่าท่านได้ใช้ท่าเรือแห่งนี้เป็นที่ขึ้นลงเรือตั้งแต่เริ่มแรกเข้ามาในไทย และเป็นหนึ่งในพ่อค้าชาวจีนที่เช่าอาคารในช่วยจุงโล้งเป็นสำนักงาน ในปี พ.ศ. 2414 ที่ต่อมาได้ขยับขยายซื้อที่ดินด้านข้างเพื่อปลูก “บ้านหวังหลี่” อาคารสถาปัตยกรรมจีนอันงดงาม และได้ครอบครองพื้นที่ทั้งหมดต่อมา ในพื้นที่ใกล้เคียงยังเป็นที่ตั้งบ้านของคหบดีชาวจีนตระกูลสำคัญ ได้แก่ พระยาโชฎีกราชเศรษฐี (เถียน) บรรพบุรุษตระกูลโชติกเสถียร หลวงวาริราชยุตต์ (โป้) บรรพบุรุษตระกูล โปษยานนท์ พระยาพิศาลศุภผล (ชื่น) บรรพบุรุษตระกูล พิศาลบุตร เป็นต้น

- นายตันจื่อฮ้วง หวังหลี่ -

- นายตันลิปบิวย หวังหลี่ -

ปัจจุบัน “ช่วยจุงโล้ง” มีพื้นที่ 6 ไร่เศษ ประกอบด้วยอาคารสองชั้น ก่ออิฐถือปูน เครื่องบนและวัสดุประกอบเป็นไม้เนื้อแข็ง แกะสลักศิลปะจีน และหลังคาทรงจีน แบ่งเป็นห้อง ๆ แต่ละห้องมีประตูเปิดสู่กันได้ และมีประตูใหญ่เปิดสู่ระเบียงทางเดินเชื่อมสู่กัน อาคารสร้างเป็นทรงเกือกม้าล้อมลานกว้างที่ในอดีตปูด้วยหินอัคนีที่ใช้ถ่วงเรือเดินสมุทร เมื่อสินค้าที่บรรทุกมาน้ำหนักเบาการลอยบนน้ำจะโคลงเคลงไม่มั่นคงจำเป็นต้องมีหินแบบนี้ทำให้เรือมีน้ำหนักบรรทุกมาด้วย ลานนี้ทอดยอดออกไปทางตะวันออกที่ปลายทางเป็นแม่น้ำเจ้าพระยาที่เคยมีเรือขนส่งสินค้าเข้าออกกันขวักไขว่

จุดเริ่มต้นการค้าขายระหว่างไทยกับชาวจีนโพ้นทะเล มีมายาวนานโดยอาศัยเรือลำเภอดัดต่อขนส่งสินค้าระหว่างกัน เรือลำเภอที่เข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยาจะไม่ได้จอดเทียบท่า แต่จอดอยู่กลางแม่น้ำ แล้วบรรดาพ่อค้าก็จะลงเรือไปสำรวจเลือกซื้อสินค้า เพื่อนำไปขายต่อ แล้วใช้เรือเล็กมาขนของขึ้นฝั่งอีกทอดหนึ่ง สินค้าที่มาจากต่างประเทศก็จะมาจาก ฮองกง ซัวเถา และสิงคโปร์ ผลิตรภัณฑ์ที่สำคัญจากเมืองจีนได้แก่ เครื่องเคลือบจีน ผ้าแพรพัน ภาชนะจากทองแดง ทองเหลือง อาหารแห้ง หิน เป็นต้น ผลิตรภัณฑ์ที่สำคัญจากเมืองไทยได้แก่ ข้าว เปลือกไม้ กายาน น้ำตาล เป็นต้น ซึ่งข้าวเป็นสินค้าสำคัญของตระกูลหวังหลี่ นอกจากสินค้าแล้ว เมื่อเดินทางจากเมืองจีนยังมีแรงงานชาวจีนติดตามมาด้วย ซึ่งชาวจีนเหล่านี้ต่อมาคือผู้ให้กำเนิดชาวจีนโพ้นทะเลในเมืองไทย จากการเปลี่ยนผ่านจากการใช้เรือลำเภอ มาสู่การใช้เรือกลไฟ ซึ่งเป็นเรือขนาดใหญ่ บรรทุกสินค้าได้มาก และเดินด้วยเครื่องจักรที่มีความเร็วสูง ทำให้การเดินทางเปลี่ยนมาใช้เรือกลไฟในที่สุด โดยเริ่มต้นจาก “เรือไฟเคาเคนนิ่ง” ซึ่งใช้ “ช่วยจุงโล้ง” เป็นจุดเริ่มต้น ก็ยังคงความสำคัญเรื่อยมา มีความเปลี่ยนแปลงอีกครั้งเมื่อมีการเปิดใช้ท่าเรือกรุงเทพฯ บริเวณคลองเตย และการคมนาคมเส้นทางอื่นที่สะดวกกว่า “ช่วยจุงโล้ง” จึงถูกลดความสำคัญลงเป็นคลังสินค้า และที่แปรรูปผลิตผลทางการเกษตรเท่านั้น

จุดยึดโยงที่ได้มาชม...ก่อนการเปลี่ยนแปลง

สถานที่สำคัญที่ผู้เดินทางมาจะต้องมาชม คือ อาคารตรงกลางเป็นเรือนประธาน บริเวณชั้นสอง ซึ่งเป็นที่ตั้งของศาล หมาโจ้ว เป็นศาลที่กล่าวกันว่ามีความเก่าแก่มากที่สุดในกรุงเทพฯ ถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏปีที่สร้างแน่ชัด แต่ปรากฏเป็นหลักฐาน คือ ป้ายจารึกในศาลที่ระบุน่าเขียนในรัชศกกรุงศรี ปีที่ 16 ตรงกับ พ.ศ.2433 ดังนั้นศาลนี้ น่าจะประดิษฐานมาไม่ต่ำกว่าปีที่ปรากฏนี้ สำหรับเทพเจ้าหมาโจ้ว คือ เทพเจ้าผู้อุปถัมภ์การเดินทาง (เจ้าแม่ทับทิม หรือ เทียนโหวเซี้ยบ้อ) กล่าวกันว่าท่านมีชีวิตรอยู่ในช่วงราชวงศ์ซ่ง เดิมชื่อลิ้มมิก อาศัยอยู่ในเกาะหมี่จิว อำเภอผู้เทียน มณฑลฮกเกี้ยน ท่านเป็นหญิงที่มีจิตใจงดงาม เฉลียวฉลาด และมีพลังจิตสูง ท่านมีพี่ชายที่ต้องเดินเรืออยู่เสมอ วันหนึ่งเกิดมีลมมรสุมร้ายพัดออกไปจนไม่สามารถเข้าสู่ฝั่งได้ ท่านได้อธิษฐานใช้ผ้าขาวที่พันเท้าของตนอธิษฐานจิตดึงหัวเรือเข้ามาฝั่งด้วยความปลอดภัย ซึ่งในแต่ละแห่งอาจมีตำนานที่แตกต่างกัน

เทพเจ้าหมาโจ้ว

อิทธิฤทธิ์และความเมตตา เมื่อท่านได้สิ้นชีพไป บรรดาผู้เดินเรือก็ยังเชื่อมั่นขอรับความคุ้มครองจากท่าน อีกด้านหนึ่งยังแสดงถึงความยากลำบากของชีวิตผู้เดินเรือในอดีตที่ต้องฝ่าฟันอันตรายที่คาดไม่ถึง ตามลักษณะของผู้อาศัยใน “ช่วยจุงโล้ง” ที่ต้องเดินทางในทะเลเสี่ยงต่ออันตราย เพื่อปากท้องของตนและครอบครัวที่อยู่ข้างหลัง

ผู้เขียนได้เดินทางมายัง “ช่วยจุงโล้ง” ในช่วงเทศกาลวันไหว้เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของเทพเจ้าหมาโจ้ว ในวันที่ 23 เดือน 3 ตามปฏิทินจีน ซึ่งทางศาลที่ “ช่วยจุงโล้ง” กำหนดขึ้นในระหว่างวันที่ 9 - 12 พฤษภาคม พ.ศ.2558 ซึ่งภายหลังจากพิธีนี้ไปแล้ว ผู้ครอบครองพื้นที่จะได้ทำการบูรณะอาคารเก่าครั้งใหญ่ ซึ่งหลังจากนี้น่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่อีกครั้ง

หลังจากสักการะหามาใจแล้ว ได้ถือโอกาสชมพื้นที่ประวัติศาสตร์ จากการพูดคุยกับผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ พบว่าลั้วนแล้วแต่เป็นชาวจีนแต่จี๊ว มีที่มาจากอำเภอเดียวกันกับบรรพชนตระกูลหวังหลี่ คือ อำเภอเทิงไฮ่ มณฑลกวางตุ้ง ส่วนใหญ่มาใช้แรงงานตั้งแต่ “ฮ่วยจุงโล้ง” ยังคึกคัก จนกระทั่งการค้าขายเส้นทางนี้ได้ลดความนิยมลงไป ก็ยังคงอาศัยอยู่ที่เดิม จัดเป็นชุมชนชาวจีนที่ยังมีทั้งผู้คนที่พร้อมบอกเล่าเรื่องราวแต่หนหลัง และสถาปัตยกรรมดั้งเดิมที่แทบจะหยุดเวลาไว้ใกล้เคียงกับเมื่อแรกสร้าง เมื่อเปรียบเทียบกับแผนที่กรุงเทพฯ พ.ศ.2439 กับภาพถ่ายดาวเทียมในปัจจุบัน พบว่าความเปลี่ยนแปลงภายใน “ฮ่วยจุงโล้ง” ยังมีอยู่น้อยมาก ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงมากมายในพื้นที่ ที่ในปัจจุบันชุมชนในลักษณะนี้เป็นที่ถวิลหาของการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ แต่ก็เหลือน้อยเต็มที เนื่องมาจากการพัฒนาไม่คำนึงถึงการรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม

การพัฒนาพื้นที่ริมน้ำได้ดึงดูดคนเข้าในย่านเก่า ในหลายพื้นที่ได้ปรับปรุงจากพื้นที่ดั้งเดิมจนประสบความสำเร็จ สำหรับ “ฮ่วยจุงโล้ง” ก็เช่นกัน น่าจะเป็นโอกาสในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ บนพื้นฐานมรดกวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ พาณิชยกรรมอันทรงคุณค่า ให้ยังคงมีลมหายใจบอกเล่าถึงความรุ่งโรจน์ในอดีตต่อไป

สำหรับตอนที่ 5 นี้ ... เรามาคุยเรื่องบุหรี่กันดีกว่า ...

เพื่อความครบถ้วน และได้ประโยชน์สูงสุดแก่คุณ ๆ ผู้อ่าน ... เลยขอแบ่งซีรีส์เรื่องบุหรี่นี้เป็น 2 ตอน ... โดยในตอนแรกที่จะเล่าให้อ่าน ... เกี่ยวกับเรื่องราวของบุหรี่โดยย่อ ...

ส่วนตอนที่ 2 จะเล่าให้อ่านเรื่องของ การเอาชนะบุหรี่นะครับ

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ... ขอเชิญล้อมวงเข้ามา ... เดี่ยวผมจะเล่าให้อ่านแบบง่ายๆ ... เลีร์ฟตรงถึงคุณผู้อ่านโดยเฉพาะครับ

EP.5

บุหรี่ร้าย.. มหัศจรรย์สีขาว

สถานการณ์เรื่องบุหรี่ในประเทศไทย

ก่อนที่จะอ่านเรื่องราวบุหรี่ ... เรามาเริ่มด้วย ข้อมูลใกล้ตัวของเรากันก่อนดีกว่าครับ

ข้อมูลจากเว็บไซต์สารสนเทศสุขภาพไทย hiso.or.th พบว่าในปี พ.ศ. 2554 ประชากรไทยที่อายุเกิน 15 ปี มีผู้สูบบุหรี่รวม ประมาณ 11.5 ล้านคน !! ... หรือคิดเป็นร้อยละ 21.4 ของประชากร โดยแบ่งเป็นผู้ชาย 10.9 ล้านคน และเพศหญิง 5.9 แสนคน

โดย 5 จังหวัดที่มีผู้สูบบุหรี่มากที่สุดในประเทศไทย เรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แม่ฮ่องสอน สตูล ปัตตานี ระยอง และ นครศรีธรรมราช ส่วน 5 จังหวัดที่มีผู้สูบบุหรี่น้อยที่สุด คือ นนทบุรี กรุงเทพฯ ปทุมธานี นครปฐม และพะเยา

จากเว็บไซต์เดียวกัน ... ยังรายงานอีกว่า ... อายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ... ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2554 มีแนวโน้มลดลง จาก 18.5 ปี ในปี พ.ศ. 2544 เหลือ 17.9 ปี ในปี พ.ศ. 2554 ... แปลง่ายๆว่า ... ประชากรไทยเริ่มสูบบุหรี่ด้วยอายุที่น้อยลงนั่นเอง ...

ยังมีเรื่องที่น่าอินคืออยู่บ้างที่อัตราการสูบบุหรี่ในประชากรลดลงจากร้อยละ 22.5 ในปี พ.ศ. 2544 เหลือ 18.4% ในปี พ.ศ. 2554 .. แต่ก็ยังเป็นตัวเลขที่มากอยู่ดีนะ ..

มีรายงานว่า .. คนไทยยังคงเสียชีวิต สาเหตุจากบุหรี่ปีละประมาณ 50,000 คน !! ... คิดเป็นวันละ 138 คน หรือชั่วโมงละ 5.7 คน

พูดง่าย ๆ ว่า ... ดูหนังเรื่องหนึ่ง บวกกับโฆษณา ... มีคนไทยเสียชีวิตเนื่องจากบุหรี่ไปแล้ว 10 กว่าคน !!

นอกจากนี้ ... ยังมีการศึกษาว่า ... อายุขัยเฉลี่ยของผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำ ... จะสั้นลง 10-12 ปี ..

เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น .. เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับอายุเฉลี่ยของประชากรไทย พบว่า ... การสูบบุหรี่ 1 มวน ... ทำให้อายุสั้นลง 7 นาที !! หรือที่เรารู้จักกันในความหมายที่ว่า "ตายผ่อนส่ง" ... นั่นเอง

อะไรอยู่ในบุหรี ?

ในบุหรีแต่ละมวนนั้น ประกอบไปด้วย นิโคติน ซึ่งเป็นสารเสพติด และสารเคมีประมาณ 7000 ชนิด โดยมีสารพิษมากกว่า 250 ชนิด รวมถึงสารก่อมะเร็งมากกว่า 70 ชนิด

ตัวอย่างสารพิษที่อยู่ในบุหรี เช่น

Ammonia ที่สามารถพบในน้ำยาทำความสะอาดห้องน้ำ

Methanol ซึ่งปรกติเราใช้เป็นน้ำมันเชื้อเพลิง

Cadmium พบเป็นส่วนประกอบของถ่านไฟฉาย

Arsenic เป็นยาพิษ ที่เรารู้จักกันในชื่อสารหนู นั่นเอง

Butane พบได้น้ำมันไฟแช็ค

Toluene ใช้เป็นตัวทำละลาย (Solvent) ในโรงงาน

Stearic acid ในเทียนไข

Formaldehyde หรือฟอร์มาลีน ที่เค้ไว้ใช้ดองศพอะจะ ...

สารปรอท , สารตะกั่ว

ก๊าซ Carbon Monoxide แบบที่พ่นออกมาจากท่อไอเสียรถยนต์

ก๊าซ Hydrogen cyanide เป็นก๊าซพิษที่เค้ใช้ในสงคราม หรือใช้ในการก่อการร้ายกัน

พูดง่าย ๆ ว่า ... การสูบบุหรี่แต่ละมวนนั้น ก็เหมือนกับว่า ... เราสูดเอาสารพิษอันตรายจำนวนมากเข้าไปในปอดนั่นเอง ทั้งน้ำยาตองศพ ก๊าซ hydrogen cyanide น้ำยาทำความสะอาดห้องน้ำ สารหนู สารปรอท สารตะกั่ว แถมสุดท้าย ... ยังผลิตก๊าซ Carbon Monoxide เป็นมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ...

ที่สำคัญ ถ้าหากเราสูบบุหรี่วันละซอง ... จากข้อมูลเรื่อง ราคาขายปลีกบุหรีซิการ์เรต สำหรับคำนวณมูลค่าฐานภาษี ประจำปี 2557 ของกรมสรรพากร พบว่า ... บุหรีไทยราคาประมาณซองละ 40-60 บาท ส่วนบุหรีนอกบางยี่ห้อ บางรุ่นราคา ร้อยกว่าบาท ...

นั่นก็เท่ากับว่า ... เราเผาเงินทิ้ง ก่อนจะสูดเอาสารพิษ แล้วพ่นก๊าซเสียออกมา ... ด้วยค่าใช้จ่ายประมาณวันละ 50 บาท (สมมติว่าสูบบุหรี่ไทยวันละซอง ด้วยราคามาตรฐาน) ... นั่นก็คือ เดือนละ 1,500 บาท ปีละ 18,000 บาท ...

ถ้ามีใครซักคน ... สูบบุหรี่ตั้งแต่อายุ 20 ปี ไปจนถึง 60 ปี ...

เท่ากับว่า .. ใครคนนั้น .. เผาเงินทิ้งไปเปล่าๆ ปลื้ๆ ... 720,000 บาท ... นั่นเอง !!! (ไม่รวมอัตราเงินเฟ้อนะจ๊ะ)

ดังนั้น .. เราควรสูบทีละน้อย ... ไม่ใช่แล้ว!! ... เราไม่ควรสูบบุหรี่เลยต่างหาก เพราะเพียงแค่เราไม่ได้สูบบุหรี่เพียง 1 ปี ... เงินเกือบ 2 หมื่นบาทนั้น ... เราก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่นได้ตั้งมากมาย ... เนอะ ...

บุหรีมือสอง

นอกจากบุหรีจะมีโทษกับผู้สูบแล้ว ยังมีผลร้ายกับบุคคลรอบๆ ข้างอีกด้วย หรือที่เรียกว่า การสูบบุหรีมือสอง (Secondhand smoker) นั่นเอง

เนื่องจาก เวลาสูบบุหรีนั้น ... ผู้สูบไม่ได้แค่สูบสารพิษเข้าไปในปอดของตัวเองเท่านั้น ... คิว้นจากการเผาไหม้ของบุหรีเอง ... รวมถึงคิว้นบุหรีที่ผู้สูบพ่นปุ้ยๆ ออกมานั้น ... สามารถก่อให้เกิดโทษกับคนรอบข้างได้อีกด้วย

เท่านั้นยังไม่พอครับพี่น้องครับ!! ... สารตกค้างต่างๆ ที่ไปสะสมในสิ่งแวดล้อม ยังส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่นๆ ที่ไม่รู้หรือโหน่อีเหน่ออีกด้วย ... คำว่าเรียกผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสารตกค้างนี้ว่า การสูบบุหรีมือสาม

เรียกได้ว่า ... สูบบุหรีคนเดียว ... นอกจากจะส่งผลกระทบต่อคนข้างเคียงแล้ว ... ยังมีกะใจเผื่อแม่ไปยังบุคคลอื่นๆ อีกด้วย ... สูบ 1 ... ตายถึง 3 ... แหม!!

“สารตกค้างต่างๆ ที่ไปสะสมในสิ่งแวดล้อม ยังส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่นๆ ที่ไม่รู้หรือโหน่อีเหน่ออีกด้วย ... คำว่าเรียกผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสารตกค้างนี้ว่า การสูบบุหรีมือสาม”

โดยผลกระทบของการสูบบุหรีมือสอง มีสามนั้น ... ก็ไม่ได้น้อยไปกว่าการสูบบุหรีมือหนึ่งเลย ... การสูบบุหรีมือสอง มือสาม ... ยังคงเป็นสาเหตุของโรคมะเร็ง โรคหัวใจ รวมถึงโรคต่างๆ ... รวากับว่าเป็นสิ่งหอมควันเสียเอง ...

มีการศึกษาหนึ่งพบว่า ... การที่เราสูดควันบุหรีเข้าไปมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวันนั้น ... เพิ่มอัตราเสี่ยงของการเกิดมะเร็งลำคอมากกว่าผู้ที่ไม่ได้สูดควันมากถึง 3 เท่า !!! ...

สูบก็ไม่ได้สูบ ... ยังจะต้องมาเสี่ยงต่อโรคร้ายแบบนี้อีก ... เช็งเปิด !!!

ฉะนั้น & ฉะนั้น ... การที่สิ่งหอมควันชักคน ... จะมาบอกว่า ... สูบบุหรีก็เรื่องของเค้า ปากก็ปากเค้า ปอดก็ปอดเค้า ... ออย่ามายุ่ง!! ... นั้น ... มันใช้ไม่ได้เลยนะครับ ...

ในบรรดา Secondhand smoker นั้น ... กลุ่มคนที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือ ... เด็ก ๆ ที่มีผู้ปกครองสูบบุหรีภายในที่อยู่อาศัยครับ ... จากการศึกษาของสถาบันเด็กแห่งชาติมาฮาราชิณี ... จากตัวอย่างจำนวน 658 ตัวอย่าง ... พบว่าร้อยละ 82 ของผู้ปกครองที่สูบบุหรี ... เคยสูบบุหรีในบ้าน ...

โดยแนวโน้มของเด็กที่เป็น Secondhand smoker นั้น ... มีแนวโน้มจะติดบุหรีมากกว่าเด็กที่อยู่ในบ้านที่ไม่สูบบุหรีครับ ... เพราะความคิดของเด็กที่โตในบ้านที่มีผู้สูบบุหรีนั้น ... จะเห็นว่าการสูบบุหรีเป็นเรื่องปกติของตนเอง ...

ดังนั้น ... ก่อนคุณผู้ปกครองจะจุดบุหรีภายในบ้าน ... อย่าลืมหันซ้ายหันขวา ... ส้ารวจดูว่า ... มีคนที่คุ่มรักอยู่แถว ๆ นั้นหรือเปล่า ... หรือถ้าให้ดี ... ก็ลด ละ เลิก ไปเลยดีกว่าเนอะ

โทษของบุหรีต่อร่างกาย

การสูบบุหรีนั้นก่อให้เกิดโทษกับร่างกายทุกระบบ ... แล้วจะไม่มีทุกระบบได้ยังไง ก็ที่เล่นประกอบไปด้วยสารพิษขนาดนั้น ... สำหรับโรคที่สามารถเกิดได้จากการสูบบุหรี แบ่งตามอวัยวะ ได้เป็น

ระบบประสาทและหลอดเลือดสมอง บุหรีสามารถทำให้เกิดโรคหลอดเลือดสมองได้ทั้งเส้นเลือดตีบ และเส้นเลือดแตก

ระบบตา บุหรี สามารถทำให้เกิดต้อกระจกและจอตาเสื่อม บุหรีจึงเป็นสาเหตุของการสูญเสียสมรรถภาพในการมองเห็นได้

ระบบทางเดินหายใจ บุหรีทำให้เกิดโรคมะเร็งปอด หลอดลมอักเสบเรื้อรัง โรคหอบหืด ไปจนถึงโรคถุงลมโป่งพอง สำหรับผู้ป่วยที่เป็นโรคหอบหืดรุนแรงอาจถูกเจาะคอ หรืออาจต้องมีการจัดเตรียมถังออกซิเจนไว้ที่บ้าน ไปไหนก็ไม่ได้ เพราะชีวิตต้องพึ่งพาถังออกซิเจนเสียแล้ว ...

ระบบไหลเวียนโลหิต บุหรีทำให้เกิดโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ โรคหลอดเลือดแดงส่วนปลายตีบ โรคเส้นเลือดแดงใหญ่โป่งพอง ... เรียกได้ว่าส่งผลกระทบต่อหลอดเลือดทั่วร่างกาย ... อย่างเท่าเทียม

ระบบสืบพันธุ์ บุหรีทำให้เสื่อมสมรรถภาพทางเพศได้ รวมถึงทำให้เกิดการแท้งบุตรได้อีกด้วย

โรคมะเร็ง บุหรีเป็นสาเหตุของสารพัดมะเร็งชนิดต่าง ๆ ในร่างกายเพิ่มมากขึ้น ไส้เรียงตั้งแต่ปากที่คาบบุหรี ไปจนถึงระบบขับถ่าย สำหรับมะเร็งที่เกิดขึ้นจากบุหรี เช่น มะเร็งช่องปาก มะเร็งกล่องเสียง มะเร็งหลอดลม มะเร็งปอด มะเร็งหลอดอาหาร มะเร็งกระเพาะอาหาร มะเร็งตับอ่อน มะเร็งลำไส้ใหญ่ มะเร็งกระเพาะปัสสาวะ บุหรียังทำให้เกิดมะเร็งปากมดลูกในผู้หญิง

นอกจากนี้ ... การสูบบุหรียังส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพ ทำให้ผมเหม็น ผิวหน้าเหี่ยวเร็วกว่าวัย ตัวเหม็น ปากเหม็น ปากดำ ฟันเหลือง ... ดูไม่จัดเลยเนอะ ... ถ้าใครคิดว่าอยากจะเริ่มหัดสูบบุหรี พนันวันปุ้ย ๆ แล้วดูเท่! ดูคูล .. คงต้องคิดใหม่แล้วมั้งเนอะ ..

การเสพติด บหรี่

คุณสมภาร ธรรมธัง

**สินค้าแห่ง
ความตาย**

บหรี่ ☹️ ฆาตกรคิด

ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ
1600

เอสเอส

ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ

**ปกป้องเด็ก
และเยาวชนไทย**

สนับสนุน **พ.ร.บ.**
ควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ

www.change.org/thailand
Change.org/Tobacco-bill

กฎหมายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่

ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 19 (มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2553) ได้กำหนดให้สถานที่สาธารณะและที่ทำงานเป็นเขตปลอดบุหรี่ โดยแบ่งสถานที่ปลอดบุหรี่เป็น 2 ประเภท คือ

สถานที่ปลอดบุหรี่ประเภทที่ 1 เป็นสถานที่ที่ต้องปลอดบุหรี่ทั้งหมด

1. สถานบริการสาธารณสุขและส่งเสริมสุขภาพทุกประเภท เช่น สถานีอนามัย โรงพยาบาล คลินิก สถานอบไอน้ำ ออบสมุนไพร สปา นวดแผนไทย เป็นต้น

2. สถานศึกษาระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา

3. สถานที่สาธารณะที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น โรงงาน สำนักงาน ตลาด เป็นต้น

4. ยานพาหนะและสถานที่ขนส่งสาธารณะ เช่น TAXI รถโดยสารประจำทาง เป็นต้น

5. ศาสนสถาน

สถานที่ปลอดบุหรี่ประเภทที่ 2 เป็นสถานที่ที่ต้องปลอดบุหรี่แต่อาจจัดหรือไม่จัดให้มีเขตสูบบุหรี่ก็ได้

1. สถานที่ราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

2. สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

3. ปิมน้ำมัน

4. สนามบินนานาชาติ

โดย มีบทกำหนดโทษ ดังนี้

1. ผู้ฝ่าฝืนสูบบุหรี่ในเขตปลอดบุหรี่ มีโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

2. เจ้าของสถานที่ไม่ติดเครื่องหมายเขตปลอดบุหรี่หรือเขตสูบบุหรี่ มีโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

3. เจ้าของสถานที่ไม่จัดสถานที่เป็นเขตปลอดบุหรี่หรือเขตสูบบุหรี่ มีโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาท

สรุปส่งท้าย

จะเห็นได้ว่า การสูบบุหรี่นั้น ... มีแต่โทษ ทั้งโทษทางสุขภาพ โทษทางกฎหมาย รวมถึง โทษทางเศรษฐกิจ แถมผลกระทบยังไม่ได้เกิดแค่กับผู้สูบ ... ยังส่งผลไปถึงบุคคลข้างเคียง ... อีกด้วย

คิดซักนิด ... ก่อนจะหยิบบุหรี่มวนใหม่ ...

เสน่ห์ไม้เอโระยะยเอ

หาดสวยใกล้กรุงเทพฯ

จังหวัดระยอง เป็นจังหวัดที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มีชายหาดทะเลที่สวยงามและเกาะต่าง ๆ มากมาย รูปแบบการท่องเที่ยวที่ระยองมีหลายรูปแบบให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัส ทั้งการท่องเที่ยวทางทะเลที่น้ำใสสะอาด แต่ถ้าอยากเที่ยวแบบเย็นชื่นใจก็มีน้ำตกให้สัมผัสหรือการท่องเที่ยวแบบผจญภัยขุนเขามากมายก็รอคอยให้ท่านมาเยือนเช่นกัน หากจบทริปด้วยการท่องเที่ยวเชิงเกษตรพร้อมลิ้มรสผลไม้สด ๆ จากสวนผลไม้ระยองก็ยิ่งทำให้การท่องเที่ยวของคุณครั้งนี้มีที่ระลึกกลับบ้านอย่างแน่นอน

เสน่ห์ของเมืองระยองนอกจากมีทะเลเกาะที่สวยงามและขึ้นชื่อแล้วยังเป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์และเรื่องราวเก่าแก่ต่าง ๆ สวนผลไม้ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ขุนเขา กิจกรรมผจญภัย น้ำตก ที่ให้เราได้ท่องเที่ยวทำกิจกรรมและเรียนรู้ ระยองเป็นเมืองที่มีภาษาถิ่นของตนเอง แสดงมิตรภาพ ความสนุกสนานความน่ารักและสามัคคีผ่านภาษาระยอง ที่ใช้สื่อสารกันและใช้ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างอบอุ่นเป็นกันเอง

การท่องเที่ยวของจังหวัดระยองปี 2558 นี้มีทิศทางที่ดีขึ้น สืบเนื่องจากหลายรีสอร์ทที่ยอดจองห้องพักเต็มทุกเทศกาล การโปรโมทการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งจากองค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือจากภาคธุรกิจ โรงแรมที่พัก สถานที่ท่องเที่ยวเองก็มีการสื่อสารผ่านสื่อออนไลน์ทำให้นักท่องเที่ยว

สามารถเข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวได้ง่ายและชัดเจนขึ้น

ศักดิ์สายธารรีสอร์ท เป็นสถานที่พักผ่อนท่องเที่ยว ทำกิจกรรม ของคนระยองและพร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยวจากจังหวัดต่าง ๆ รวมถึงชาวต่างชาติ สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก ทั้งแบบครอบครัวหรือเป็นหมู่คณะ จัดกิจกรรม Workshop ในรูปแบบบริษัทก็ได้ งานจัดเลี้ยงหรือปาร์ตี้ รวมถึงงานพิธีต่าง ๆ เพิ่มการผจญภัย แบบ Adventures ด้วยสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ บริการห้องพักมีหลากหลายแบบให้เลือก ทั้งบ้านไม้ บ้านมังกุด ห้องพักแบบต่าง ๆ ตกแต่งอย่างสวยงาม อบอุ่น สามารถจัดเป็นเรือนหอในพิธีแต่งงานได้ บรรยากาศในรีสอร์ทเน้นความเป็นธรรมชาติ รมรื่น มีต้นไม้ใหญ่ มีการจัดตกแต่งสวนสวยหลายรูปแบบ มีร้านอาหารอร่อย ๆ ไว้บริการ พื้นที่กว้างขวาง สะดวกสบาย และมีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่องจึงมีมุมใหม่ ๆ ต้อนรับนักท่องเที่ยวเสมอ

แนวคิดการสร้างและตกแต่งรีสอร์ท คุณสายธาร ปิตุเดช เจ้าของ ศักดิ์สายธารรีสอร์ท ได้แรงบันดาลใจจากการชอบปลูกต้นไม้ จึงอยากให้รีสอร์ทมีความร่มรื่นและอยากให้มีพื้นที่สีเขียวมากที่สุด

สำหรับการรองรับนักท่องเที่ยวชาวจีนทางรีสอร์ทวางแผนว่าในอนาคตอาจมีบริการด้านข้อมูลเป็นภาษาจีน เช่น เพิ่มภาษาจีนใน

เว็บไซต์ของที่พักและเอกสารแนะนำการท่องเที่ยว มีภาพ หรือการตกแต่งบางส่วนของรีสอร์ทที่สื่อถึงวัฒนธรรมของจีน แสดงให้เห็นว่าเราให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวชาวจีน มีพนักงานต้อนรับและมีบริการมัคคุเทศก์นำเที่ยวที่เน้นสร้างมิตรภาพสามารถสื่อสารเป็นภาษาจีนได้

แล้วคุณเห็นบ้านมังกุดของศักดิ์สายธารรีสอร์ทหรือยัง? ตามมาหากับพวกเราเนะ ...

แนะนำการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ที่ให้นักท่องเที่ยวสนใจจะมาเที่ยวระยอง ได้ความหลากหลายของการท่องเที่ยวในครั้งนี้

ท่องเที่ยวธรรมชาติ เช่น ทะเล เกาะ น้ำตก อ่างเก็บน้ำ ป่าชายเลน ล่องแพ ล่องเรือ ดูนก ห้างหอย เที่ยวสวนผลไม้ สวนสมุนไพรฯ และพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

ท่องเที่ยวผจญภัย แบบ Adventures ตามรีสอร์ท สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จัดไว้ให้นักท่องเที่ยว

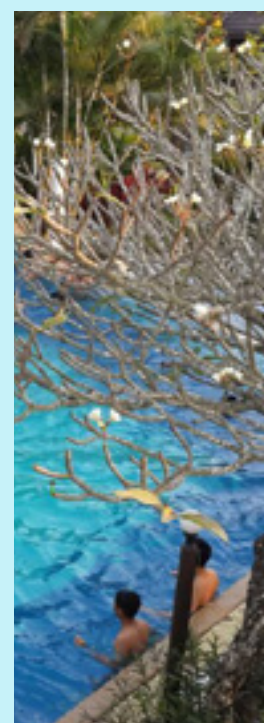
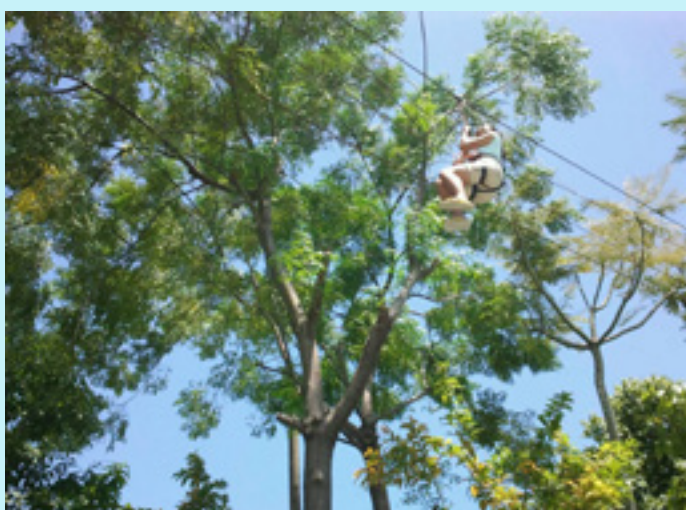
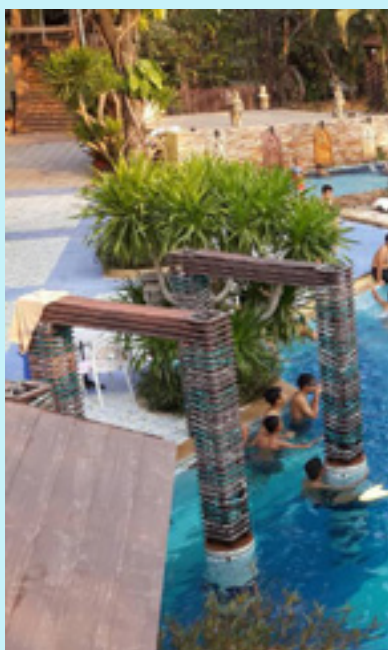
บ้านไม้ในยุคเก่าสถานที่เก่าแก่สวยงามเห็นได้จากถนนยมจินดา เมืองแกลง บ้านค่าย และอีกหลายในหลายพื้นที่

ศิลปะแบบไทย ๆ แหล่งธรรมะก็มีวัด เช่น วัดป่าประดู่ พระนอนตะแคงซ้าย หลวงปู่ทิมวัดระหารไร่ และหนังใหญ่วัดบ้านดอน

แหล่งช้อปปิ้ง เช่น ถนนคนเดิน ตลาดนัดต่าง ๆ ตลาดน้ำ หรือห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ไว้คอยอำนวยความสะดวก

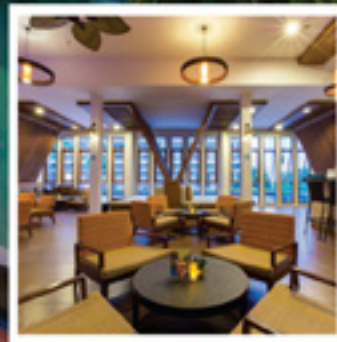
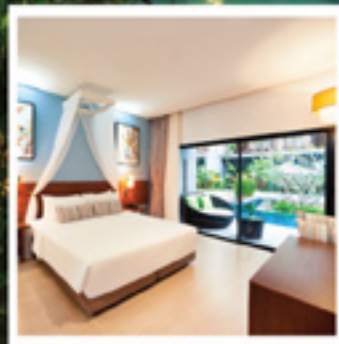

DEEVANA
PLAZA

Krabi-Aonang

*Your choice
for all occasions*

ปั่นดินไทย

ด้วยหัวใจจีน

เที่ยวลำปางแล้ว ห้ามพลาด!

ภาชนะใส่อาหารที่ผมคุ้นตามาตั้งแต่วัยเด็ก คือชามสีขาวมัว ๆ และมอมแมมไปด้วยรอยแตกถายงารอบชามทั้งด้านในและด้านนอก แต่ความเก่าและความเสื่อมสภาพของชามจะถูกมองข้ามทันทีเมื่อได้เห็นลวดลายที่เรียบง่ายแต่มีสีสันสะดุดตา เท่าที่จำได้ ผมเห็นรูปไก่ รูปกอกหย้า รูปต้นไม้ และรูปดอกไม้ เรียงรายอยู่รอบชาม จึงไม่แปลกใจที่คุณแม่และทุกคนในครอบครัวจะเรียกชามใบนี้ว่า “ชามกาไก่” คงเป็นเพราะรูปไก่ตัวสีส้มหางสีดำที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ชามด้านนอกนี่เอง แต่ทำไมต้อง “กาไก่” ไม่เห็นมี “กา” เลยสักตัว คุณผู้อ่านเคยสงสัยเหมือนผมไหมครับ? สารภาพว่าถึงวันนี้ผมเองก็ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน แต่เสียงส่วนมากเดาตรงกันว่า น่าจะมาจากคำว่า “ตราไก่” เพราะชามชนิดนี้เข้ามาถึงเมืองไทยพร้อม ๆ กับลวดลายรูป “ไก่” มาตั้งแต่ต้น และผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเรานิยมพูดคำว่า “กา” แทนคำว่า “ตรา” ที่แปลว่ายี่ห้อ จึงมีความเป็นไปได้สูงที่ “ชามตราไก่” ในบ้านเราจะมีอีกชื่อว่า “ชามกาไก่” นั่นเอง

ชามตราไก่ เปรียบเหมือนเป็นลูกเป็นหลานชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในบ้านชาวไทยตั้งแต่ช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ในครั้งแรก ๆ ชามติดมากับเรือสินค้า ด้วยคุณภาพของชาม

ที่ทนทาน จับถนัดมือเพราะเป็นแปดเหลี่ยม เกือบกลมและมีรอยบุบช่วงกลาง นิยมนำมาใช้ข้าวหรือข้าวต้ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนที่มาอาศัยอยู่ในประเทศไทยจะถนัดใช้ตะเกียบในการรับประทานอาหาร ความกว้างกำลังพอดีของปากชามช่วยให้การพวยข้าวด้วยตะเกียบเข้าปากเป็นไปได้อย่างสะดวก จึงเป็นภาชนะที่คุณแม่บ้านทั้งชาวจีนและชาวไทยต่างใฝ่ฝันอยากจะมีติดบ้านไว้จำนวนมาก ๆ สำหรับใช้เองในครอบครัวและใช้ใส่อาหารขายตามร้านได้อีกด้วย ในขณะที่ความต้องการชามมีสูงขึ้น แต่การผลิตกลับลดลงเพราะเกิดสงครามขึ้นระหว่างจีนกับญี่ปุ่น ส่งผลให้ชามขาดตลาดไปช่วงหนึ่ง

ระหว่างที่การส่งชามจากประเทศจีนเข้าสู่ประเทศไทยเป็นไปได้อย่างยากลำบาก พ่อค้าชาวจีนบนถนนทรงวาดพยายามทุกวิถีทางที่จะกว้านซื้อชามตราไก่ที่ยังพอมีขายอยู่ในประเทศจีนเพื่อนำมาขายในประเทศไทย พร้อมด้วยราคาที่สมน้ำสมเนื้อ พ่อค้าชาวจีนเรียกชื่อชามตราไก่แตกต่างกันไปตามภาษาถิ่น เช่น ชาวจีนแต้จิ๋วเรียก “โกยอ้ว” ชาวจีนแคะเรียก “แกกุงหว๋อ” ส่วนจีนกลางเรียก “จีหว๋าน” สำหรับพี่น้องชาวจีนแล้วถึงแม้จะมีภาษาถิ่นที่ใช้เรียกชามนี้แตกต่างกันไป ก็ยังสามารถเข้าใจกันได้ บางบ้านเรียกชามที่ไม่มีลายไก่ว่า แกกุงหว๋อ และเรียกชามที่มีลายไก่ว่า โกยอ้ว เพราะหากสืบลงไปให้ลึกและให้ตรงตามวิวัฒนาการแล้ว ชามชนิดนี้เกิดขึ้นครั้งแรกจากภูมิปัญญาชาวบ้านของชุมชนชาวจีนแคะ ในตำบลกอบี อำเภอไทรบุรี มณฑลฮกเกี้ยน (ฝูเจี้ยน) ชาวบ้านที่นี้คิดค้นการปั้นและเผาชามมาเป็นเวลานานร้อยปี โดยในยุคบุกเบิกยังไม่มีลวดลายไก่บนชาม ต่อมาชาวจีนแต้จิ๋วได้เพิ่มขึ้นตอนในการผลิตโดยวาดรูปของสิ่งที่อยู่รอบตัวลงไปบนชามด้วย เพื่อให้มีสีสันน่าใช้มากขึ้น ซึ่งรูปสิ่งรอบตัวที่ชาวจีนแต้จิ๋วเลือกมาวาดลงบนชาม คือ ไก่ที่มีตัวสีส้มหางสีดำ ตันกล้วยสามใบ หนุ่ยเขียว ดอกโบตั๋น สีชมพูอมม่วง และนกหรือค้างคาวสีดำเกาะอยู่ที่ขอบชามอีกด้วย ถึงแม้ชามที่นำมาวางขายในประเทศไทยช่วงหลังสงครามจีน-ญี่ปุ่นจะขายดีเป็นเทน้ำเทท่า แต่การตั้งราคาที่สูงเพราะค่าขนส่งที่แพงขึ้นและชามยังขาดตลาด ทำให้ชาวบ้านฐานะปานกลาง พ่อค้าแม่ค้า เจ้าของร้านอาหารไม่มีโอกาสได้ครอบครองชามตราไก่เลย เป็นเหตุให้เจ้าของกิจการชาวไทยในกรุงเทพฯ ว่าจ้างชาวจีนที่อพยพมาช่วงสงครามเพื่อมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ที่มีความรู้เรื่องการผลิตชามมาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงผลิตชามตราไก่ขึ้นในประเทศไทยบริเวณวงเวียนใหญ่ ฝั่งธนบุรี จึงทำให้ราคาถูกลง อย่างไรก็ตามคุณภาพของชามยังด้อยกว่าชามที่มาจากประเทศจีน ทั้งนี้เป็นเพราะดิน วัตถุดิบสำคัญในการผลิตชาม มีคุณสมบัติไม่ดีเท่าดินในแผ่นดินใหญ่

อาจเป็นความโชคดีของชาวไทยที่จะได้มีโอกาสใช้ชามตราไก่คุณภาพสูงเหมือนชามที่ส่งมาจากแดนไกล หนึ่งในผู้ย้ายถิ่นมาจากประเทศจีนในยุคสงคราม เป็นชาวไทรบุรี ในมณฑลฮกเกี้ยน (ฝูเจี้ยน) ชื่อ คุณชิมหยู แซ่ฉิน ได้พกเอาภูมิความรู้ด้านการผลิตชามมาจากบ้านเกิด ท่านเข้ามาทำงานย่านวงเวียนใหญ่อยู่ระยะหนึ่ง ก่อนเดินทางขึ้นไปทำงานที่เชียงใหม่ซึ่งช่วงนี้เองที่ชามตราไก่อันสวยงามได้ถือกำเนิดจากความเป็นผู้ช่างสังเกตและฝีมือดีของท่าน

ในขณะที่คุณชิมหยูเดินอยู่ที่ตลาดท่านมองเห็นหินลับมีดที่ช่างรับจ้างลับมีดใช้อยู่มีลักษณะคล้ายแร่ดินขาวละลายออกมา เมื่อไปสัมผัสก็พบว่า เป็นแร่ดินขาวจริง ซึ่งหินลับมีดนี้มีแหล่งที่มาอยู่ที่จังหวัดลำปาง คุณชิมหยูได้เดินทางไปลำปางเพื่อค้นหาแหล่งแร่ดินขาว โดยได้รับการสนับสนุนจากนายทวี ผลเจริญ เจ้าสำโรงงานผลิตชามย่านวงเวียนใหญ่นั้นเอง ในที่สุดคุณชิมหยูก็ได้พบแหล่งแร่ดินขาวสมความตั้งใจที่บ้านปางค่า อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง

ในปี พ.ศ. 2498 ท่านได้ทดลองผสมแร่ดินขาวให้เข้ากับวัตถุดิบดิน น้ำ จนได้ดินขาวที่สามารถนำมาปั้น เเผ และผลิตชามตราไก่ได้สำเร็จ

ในปี พ.ศ. 2500 ท่านได้ร่วมมือกับสหായก่อตั้งโรงงานผลิตชามตราไก่และเซรามิคแห่งแรกของจังหวัดลำปางโดยได้รับเงินสนับสนุนจากคุณซิมหมิน แซ่เสี่ยว เจ้าของร้านตัดเสื้อ และตั้งชื่อโรงงานว่า “โรงงานร่วมสามัคคี” ผลิตผลงานคุณภาพออกขายทั่วประเทศ

ชามตราไก่ของจังหวัดลำปางเป็นสิ่งล้ำค่าเตือนถึงมิตรภาพอันแข็งแกร่งของชาวจีนแผ่นดินใหญ่กับคนไทยอย่างแท้จริง ภูมิปัญญาในการผลิตชามของชาวจีนได้อำนวยความสะดวกให้กับคนไทยเป็นอย่างมาก ให้คนไทยมีชามคุณภาพดีใช้ในบ้านเรือน ใส่อาหารถวายพระ ใส่อาหารเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานกันอย่างกว้างขวาง

“ชามตราไก่ของจังหวัดลำปางเป็นสิ่งล้ำค่าเตือนถึงมิตรภาพอันแข็งแกร่งของชาวจีนแผ่นดินใหญ่กับคนไทยอย่างแท้จริง ภูมิปัญญาในการผลิตชามของชาวจีนได้อำนวยความสะดวกให้กับคนไทยเป็นอย่างมาก”

ชามตราไก่ในยุคแรก ๆ มี 4 ขนาดด้วยกัน คือ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 5 นิ้วเรียกว่า “เสี่ยวเต้า” ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 นิ้วเรียกว่า “ตัวเต้า” เส้นผ่าศูนย์กลาง 7 นิ้วเรียกว่า “ยี่ไห่” และเส้นผ่าศูนย์กลาง 8 นิ้วเรียกว่า “เต่งไห่”

ขนาด 5 นิ้ว 6 นิ้ว นิยมใช้กันในครอบครัว เพราะสามารถวางบนโต๊ะอาหารได้พอดี ถือได้สะดวก และเก็บเข้าตู้กับข้าวได้แบบไม่เกะกะ ขนาด 7 นิ้วนิยมใช้รับแขกเพราะสามารถใส่อาหารในปริมาณที่กำลังพอดี ไม่มากไม่น้อยเกินไป และขนาด 8 นิ้วนิยมใช้เลี้ยงอาหารคนงานและลูกจ้างเพราะสามารถใส่ข้าวได้ในปริมาณที่มากพออิ่ม ไม่ต้องเดินตักหลายรอบ ประหยัดเวลาพักกลางวัน เมื่อทำการผลิตจริงคุณซิมหมินพบว่าขนาดที่คนไทยนิยมใช้มีเพียง 2 ขนาดเท่านั้น คือ ปากกว้าง 6 นิ้วและ 7 นิ้ว จึงเดินหน้าผลิต 2 ขนาดนี้เป็นหลัก เป็นเรื่องธรรมดาที่ธุรกิจย่อมมีทั้งขาขึ้นและขาลง หลังจากเปิดกิจการได้ประมาณ 3 ปีผู้ร่วมหุ้นรุ่นบุกเบิกจำเป็นต้องขายกิจการให้กับเจ้าของโรงงาน “เสถียรภาพ” ในขณะที่สมาชิกทั้ง 4 ไม่ต้องการทิ้งวิชาความรู้ที่ตนเองถนัด ตัดสินใจเดินหน้าทำในสิ่งที่ตนชอบโดยแยกย้ายออกไปเปิดโรงงานของตนเอง ดังนี้ คุณซิมหมินก่อตั้งโรงงานธนบดีสกุล คุณเซียะหยูยกก่อตั้งโรงงานไทยมิตร คุณชิวกิมก่อตั้งโรงงานกฤษณาคุณชื้อแมนก่อตั้งโรงงานเจริญเมือง ซึ่งทุกโรงงานได้ผลิตชิ้นงานที่สวยงามและทนทาน สืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมชาวจีนให้คงอยู่คู่ชีวิตประจำวันของคนไทยมาจนถึงปัจจุบัน

จุดเริ่มต้น

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ อาปายี (ชิมหยุด) แซ่ฉิน ได้ก่อตั้งโรงงานของตนเองขึ้น เริ่มแรกชื่อว่า โรงงานแป๊ะชิมหยุด ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น โรงงานอบเซิร์ฟเซอ ออบเซิร์ฟเซอ และด้วยน้ำใจ โดยการผลิตแบบดั้งเดิม และแนวด้วยเตาฝังกร ซึ่งเป็นเตาเผาแบบโบราณใช้หินเงินเชื้อเพลิงมาจนถึงปัจจุบัน

หากคุณผู้อ่านมีเวลาช่วงวันหยุด สามารถเดินทางมาเยี่ยมชมแหล่งกำเนิดชามตราไก่ได้ที่จังหวัดลำปางครับ ครอบครัวของคุณ ชิมหยูได้ปรับปรุงพื้นที่ภายในบริเวณโรงงาน ธนบดีสกุล ให้เป็นแหล่งความรู้ชื่อ พิพิธภัณฑ์เซรามิคธนบดี (Dhanabadee Ceramic Museum) ที่เปิดบ้านต้อนรับนักท่องเที่ยว นักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่ต้องการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมทั้งในส่วนของประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการการทำเซรามิคอย่างใกล้ชิด พิพิธภัณฑ์เปิดให้เข้าชมทุกวัน ไม่มีวันหยุด ระหว่างเวลา 09.00 - 17.00 น.

อัตราค่าเข้าชม

ชาวต่างชาติ 100 บาท

ผู้ใหญ่ 50 บาท

นักเรียน นักศึกษาอายุ 13-18 ปี และนักเรียนนักศึกษาในเครื่องบิน 25 บาท

เข้าชมเป็นหมู่คณะ 5-9 ท่านลดราคา 5 %

เข้าชมเป็นหมู่คณะตั้งแต่ 10 ท่านขึ้นไปลดราคา 10 %

เด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้สูงอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป พระสงฆ์ นักบวช ผู้พิการ ไม่เสียค่าใช้จ่าย

ภายในพิพิธภัณฑ์ มีการจัดแสดงผลงานเป็นสัดส่วน เริ่มตั้งแต่ประวัติท่านเจ้าของโรงงาน คือ คุณชิมหยู แซ่ฉิน หรือที่ชาวลำปางนิยมเรียกท่านว่า "อาปาอี" และครอบครัวของท่าน ถัดมาเป็นส่วนของขั้นตอนการผลิตเซรามิคและชามตราไก่ ซึ่งมีทั้งภาพนิ่งและการสาธิตจริง โดยมีผู้บรรยายนำเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์ ซึ่งจะมอบความรู้ให้ผู้เข้าชมได้อย่างละเอียดและน่าสนใจมาก

สิ่งที่หายาก ไม่สามารถหาชมที่ไหนได้ง่ายๆ ก็มีจัดแสดงไว้ที่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ด้วยเช่นกัน อาทิ ชามตราไก่ขนาดเล็กที่สุดในโลก (ขนาดประมาณ 3.5 มิลลิเมตรเท่านั้น) ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าเมล็ดข้าวเปลือก ชามตราไก่ที่เคลือบด้วยทองคำแท้อันล้ำค่า และ ที่พลาดไม่ได้คือ เตามังกร เตาเผาเซรามิคที่เป็นต้นกำเนิดของเซรามิคคุณภาพเยี่ยมและหล่อเลี้ยงชีวิตชาวจีนและชาวไทยในการประกอบอาชีพอันเป็นศิลปะอีกแขนงหนึ่งมานานนับร้อยปี เตาเผาเซรามิคนี้ถูกเรียกว่าเตามังกร ตามลักษณะของเตาที่เป็นทรงยาวและมีช่องลำเลียงเซรามิค มีช่องใส่ฝืนอยู่ด้านข้างเรียงรายกันไปตามความยาวของเตา หัวเตามีขนาดกว้างกว่าส่วนอื่น และด้วยความชาญฉลาดของชาวจีนที่เรียนรู้หลักการของความร้อนที่จะเดินทางจากที่ต่ำสู่ที่สูง เตารจึงไล่ระดับความสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ จากพื้นขึ้นสู่เนิน เพื่อการกระจายความร้อนได้อย่างทั่วถึง ในพื้นที่ความยาว 25 เมตร และสูง 3 เมตร การเริ่มใช้เตามังกรนั้นต้องใส่ฝืน (คือไม้ไผ่แห้ง) และสูมไฟทิ้งไว้ 8-12 ชั่วโมงก่อนเพื่อให้ได้ความร้อนตรงตามต้องการ โดยการใส่ฝืนต้องใส่ที่บริเวณตาเตา ลักษณะทั้งหมดที่ผมได้กล่าวมานี้ เมื่อมองจากมุมสูง เตาเผาจะมีรูปร่างคล้ายมังกรกำลังก้าวเดิน จึงเป็นที่มาของชื่อเตานั้นเองครับ

เตามังกรเป็นเตาที่ให้ความร้อนได้สูงถึงหลักพันองศาเซลเซียสเลยทีเดียว เพราะในการเผาเซรามิค ต้องใช้ความร้อนที่แตกต่างกัน จึงจะได้ชิ้นงานที่งดงามพร้อมใช้งาน เตามังกรที่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้สร้างโดย อาปาอี หรือ คุณชิมหยู แซ่ฉิน ท่านสร้างด้วยมือของท่านเองทุกขั้นตอน ตามแบบเตาเผาในประเทศจีน โดยใช้ดินจอมปลวกมาเป็นโครงสร้าง จึงมีความแข็งแรงและกว้างพอที่จะผลิตชามตราไก่ได้ครั้งละ 5,000 - 8,000 ใบเลยทีเดียว นับเป็นเตามังกรที่เก่าแก่ที่สุดของจังหวัดลำปาง ท่านไม่ได้สร้างเพียงหนึ่ง แต่ท่านได้สร้างเตามังกรถึง 2 เตาเพื่อรองรับการผลิตที่ได้รับการสั่งซื้อมาเป็นจำนวนมาก มีเรื่องเล่ากันว่าช่างเผาต้องเรียงชามตราไก่เป็นเวลา 1 วันและ 1 คืนเต็ม ๆ ลงใน "จ้อ" และลำเลียง "จ้อ" เข้าสู่เตามังกร เพื่อทำการเผา (จ้อ คือภาชนะคล้ายถาดแบน และมีขอบ ใช้สำหรับนำชามตราไก่อมาวางเรียงก่อนเข้าเตาเผา) ดังนั้นกว่าจะได้ชิ้นงานออกมาให้ชมชม ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 3-4 วันครับ

ช่างวาดเป็นช่างอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญมาก การวาดลวดลายลงบนชามตราไถ่นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ช่างวาดฝีมือดีหายากขึ้นทุกวัน ช่างวาดของแต่ละโรงงานจะได้รับการทดสอบก่อนเข้าวาดจริง ในแต่ละปีจะมีช่างวาดผ่านการทดสอบจำนวนน้อยมาก ตัวอย่างเช่น เมื่อรอบที่ผ่านมามีผู้สมัครเข้าวาดลายชามตราไถ่จำนวน 200 คน มีเพียง 1 คนเท่านั้นที่ผ่านการคัดเลือก เพราะช่างวาดต้องขยัน อดทน ใจเย็น และน้ำหนักมือคงที่ จึงจะสามารถวาดลายไถ่ออกมาได้สวยงามเท่าเทียมกันทุกใบ การวาดลายไถ่นั้น ยังไม่มีเทคโนโลยีใด ๆ ที่สามารถเข้ามารองรับได้ ต่างจากช่างปั้นที่ปัจจุบันมีเครื่องมืออันทันสมัยมาช่วยในการผลิต จากที่เคยใช้แป้นหมุนที่ทำจากล้อจักรยาน มาเป็นการหมุนโดยเครื่องจักร ซึ่งทำให้จำนวนชามไถ่ที่เคยปั้นได้ 30 ใบต่อวัน เพิ่มเป็น 300 ใบต่อวันเสียวนะครับ

จากความเปิ่นมาอันยาวนานนี้เอง ชามตราไถ่จึงเป็นของมีค่าที่ใช้งานได้จริง ซึ่งผมรักและหวงมาก ผมขอชื่นชมท่านเจ้าของโรงงาน ช่างชั้น ช่างเผา ช่างเคลือบ ช่างวาด และช่างทุกๆแขนง รวมถึงชาวจีนแคะและชาวแต้จิ๋ว ที่ได้ใช้ภูมิปัญญาอันชาญฉลาดคิดค้นกรรมวิธีการผลิตชามตราไถ่ ทำงานด้วยพลังกายและพลังใจอยู่หน้าเตาเผา ตั้งแต่ตำมั่งกรจนถึงเตาเผาที่ทันสมัย ว่าท่านคือ “ผู้ปั้นดินไทยให้เป็นดาว” อย่างแท้จริง

คุณผู้อ่านมีชามตราไถ่ติดไว้ใช้แล้วหรือยังครับ

อินไลน์สเกต (Inline Skate) กีฬาวิชัยมันส์...ของคนพันธุ์ X

ในวงการกีฬาเอ็กซ์ตรีมยังคงพัฒนาเครื่องเล่นเดิมที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพตอบสนองผู้เล่นได้ดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็ยังสร้างสรรค์เครื่องเล่นใหม่ๆ ออกมาท้าทายความกล้าของเหล่าวัยรุ่นผู้ใฝ่หาความท้าทายใหม่ๆ ให้กับตัวเอง และในวินาทีนี้สำหรับประเทศไทยคงไม่มีกีฬาเล่นไหนเป็นที่กล่าวขวัญถึงมากที่สุดเท่ากับอินไลน์สเกต (Inline Skate) อีกแล้ว

อินไลน์สเกต (Inline skate) สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นมาราว 300 ปี โดยชาวดัตช์ในศตวรรษที่ 17 ที่พยายามประดิษฐ์สเกตน้ำแข็งในช่วงฤดูร้อน โดยเขาได้หล่อยึดท่อนไม้กับแผ่นไม้และติดเข้ากับรองเท้าสเกต และในปี 1819 ได้รับการจดสิทธิบัตร โดย M.Petibled ในกรุงปารีส ต่อมาในปี 1979 Scott Olsen นักฮ็อกกี้น้ำแข็งได้เห็นอินไลน์สเกตในร้านขายเครื่องกีฬา และเห็นศักยภาพในด้าน

การออกแบบ จึงเดินทางไปชิคาโก เพื่อซื้อบริษัท Chicago Roller Skate ที่ยังไม่มีชื่อเสียง และตั้งชื่อใหม่ว่า Rollerblade ซึ่งต่อมาในสหรัฐอเมริกา กีฬานี้ได้รับความนิยมเป็นอันดับ 5 และเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอันดับ 1 ในหมู่ผู้ชายอายุระหว่าง 6-17 ปี การเล่นอินไลน์สเกต หรือที่เรียกว่า Aggressive In-line skating ได้พัฒนามาจากนักสเกตเริ่มต้นทดลองเล่นบนถนน แบบเดียวกับที่ใช้ในกีฬาสเกตบอร์ด โดยกระโดดบนราวบันไดลิ้นไหลลงปลายบันได จนมีการออกแบบเพื่อรองรับและให้สามารถควบคุมการลื่นไปบนท้องถนนได้อย่างแน่นอนมากขึ้น การแข่งขันกีฬาอินไลน์สเกตเกิดขึ้นมากมายในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1990 มีการแข่งขัน ESPN Extreme Games ครั้งแรกในนิวยอร์ก โรดไอแลนด์ ซึ่งได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนและสปอนเซอร์ทั่วโลกมากขึ้น

INLINE SKATE

จิรศักดิ์ ทักคร นักกีฬา Inline Skate ทีมชาติไทยชุดโอลิมปิกเอเชีย Asian Beach Games IV ผู้คลั่งไคล้กีฬาอินไลน์สเกตจนเรียกได้ว่า ว่างเมื่อไหร่เป็นต้องมาเล่นให้ได้ เสาถึงที่มาที่ไปจนมาเล่นกีฬาอินไลน์สเกตนี้ว่า เริ่มจากเล่นสเกตบอร์ดมาก่อน จนวันหนึ่งมีเพื่อนมาบอกว่าเห็นเขาเล่นอินไลน์สเกตสนามกีฬาห้วยหมาก ดูสนุกและคงมันส์ถ้าได้เล่น ก็ตามเพื่อนไปเล่น ซึ่งพี่ๆ เขาก็ใจดีให้ทดลองเล่นครับ ปรากฏว่าติดใจ กลับมาเล่นต่อเรื่อยๆ

“เหตุผลหลักๆ แล้วที่ผมเล่นอินไลน์สเกตคือผมติดใจในประโยชน์ของกีฬาชนิดนี้เพราะมันได้ออกกำลังทุกส่วนของร่างกาย ความยากของการเล่นอินไลน์สเกต ผมว่าอยู่ที่ความกล้าที่จะเล่นท่า และทำอย่างไรให้ตัวเองได้เล่นท่าที่ยากขึ้น อย่างท่ากระโดดตีสั่งก้าม้วนหน้า ตีสั่งกากลับหลัง ตอนที่ผมเล่นครั้งแรกผมก็เดินได้เลยครับ คงเป็นเพราะมีพื้นฐานการทรงตัวจากสเกตบอร์ดมาก่อน” จิรศักดิ์ เสาถึงความรู้สึกที่ได้เล่นอินไลน์สเกตเป็นกลุ่มแรกๆ ของประเทศไทย นอกจากนี้ จิรศักดิ์ ได้อธิบายการเล่นเครื่องเล่นนี้ให้กับเพื่อนๆ ที่สนใจด้วยว่า การเล่นอินไลน์สเกต จะมีการเล่นพื้นฐานเหมือนกับเครื่องเล่นอื่นๆ โดยมีท่าเดินเป็นท่าพื้นฐานการเล่นอันดับต้นๆ ที่ต้องฝึกการเดินทรงตัว เพราะตัวเราจะอยู่สูงกว่าพื้นปกติ มีเพียงล้ออย่างที่เห็นจุดให้เราได้สัมผัสกับพื้นเท่านั้น ต่อมา คือการวิ่ง ซึ่งเราจะทำได้เองหลังจากคุ้นเคยกับการเดินพอสมควร และสุดท้ายคือกระโดดอยู่กับที่ เราอาจมองว่าแค่กระโดดคงไม่มีอะไรมาก แต่ที่จริงแล้วรองเท้าอินไลน์สเกตเวลากระโดดตอนขาลงพื้นตัวเราจะเอียงไปทางด้านหลัง ดังนั้นผู้เล่นจะต้องโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อรักษาสมดุลกลาง

หากใครที่กำลังมองหากีฬาเอ็กซ์ตรีมชนิดใหม่ๆ ที่ทำให้ผู้เล่นได้เป็นอิสระแล้วละก็ อินไลน์สเกตก็เป็นอีกตัวเลือกหนึ่งที่น่าสนใจ ณ ขณะนี้ ความเป็นอิสระและความคล่องตัว คือเสน่ห์ที่ดึงดูดผู้คนจำนวนมากให้หันมาเล่นกีฬาชนิดนี้กันมากขึ้น

อุปกรณ์การเล่น - รองเท้าสเกต

ค่าอุปกรณ์ : 2,000-10,000 บาท
สถานที่เล่น : สนามกลางแจ้งทั่วไป
ค่าสถานที่เล่น : ไม่เสียค่าใช้จ่าย

เด็ก ๆ ทั่ว **รักษา**
โตมา ทั่ว **รักสวย**

จุดเริ่มต้นความรักของตัวเริ่มตั้งแต่ตอนเด็กแล้ว
กิจกรรมเป็นชีวิต ไม่มีเวลาดูแลผิวหน้า แล้วใครล่ะจะฟันสี...
แต่พอได้รู้จัก **ราชเทวีคลินิก** **ดูป** สิวก็หายไป หน้าก็ใส ไร้ริ้วรอย
พบบันทึบ สิวไม่มีได้เกิด **ยิ่งโตเรื่องสวยต้องมา** ราชเทวีก็ดูตลอด
จะงานดีก็ยื่นเข้า หรือเมคอัพทั้งวัน ก็ไม่ห่วงอีกเลย... **ยิ่งคบ ก็ยิ่งสวยค่ะ**

 ราชเทวีคลินิก
RAJDHEVEE CLINIC

 roClub roSkinClinic

www.rcskinclinic.com

จะ **รักสวย** หรือ **รักษา** ราชเทวีมีครบ

ภาพยนตร์สั้นที่ถูกรับเลือกเข้าชิงรางวัล Asia International Youth Short-Film Festival (Beijing) 2015
ที่ประเทศจีน ในงานเทศกาลหนังสั้นระดับเอเชีย

the series
Crazy Love
รักป่วนมอ

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ร่วมกับ บริษัท ไลค์สาระโปรดักชั่น จำกัด เปิดตัวภาพยนตร์สั้นซีรีส์ไซ่ๆ ดูแล้วสบายใจ สบายอารมณ์ “Crazy Love รักป่วนมอ” โดยมีเหล่านักแสดงทั้งศิษย์ปัจจุบัน ศิษย์เก่า และดารารับเชิญมากมายร่วมแสดง

อ.วิมล สวรรค์พิทักษ์ ผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารการตลาด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กล่าวว่า “ภาพยนตร์เรื่องนี้มีแนวคิดเริ่มมาจาก เราอยากให้ออกาสักศึกษาของเรา รวมทั้งศิษย์เก่า ได้แสดงฝีมือ ทั้งในเรื่องของการกำกับ การสร้างหนัง การแสดง รวมถึงการทำเพลงประกอบที่เพราะมาจากฝีมือ ศิษย์เก่าคณะศิลปกรรมศาสตร์ ทางผู้บริหารมหาวิทยาลัยจึงได้ให้ไฟเขียวในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ขึ้น”

เพียงแค่เปิดตัวภาพยนตร์เรื่องนี้ทาง YouTube ก็มียอดเข้าชมสูงมาก โดยมาจากคิการบอกต่อๆ กัน แะร์ต่อๆกัน ทำให้เห็นถึงคุณภาพของงานอย่างแท้จริง “เราให้ออกาสและให้อิสระทีมงานในการคิดงาน โดยทาง DPU เพียงแค่ดูภาพรวมของงานทั้งหมด ทำให้ภาพยนตร์ที่ออกมาสะท้อนถึงมุมมองต่างๆ ของนักศึกษา และมหาวิทยาลัย ซึ่งถ้าใครได้ชม ลองสังเกตดูสิ่งต่างๆ ที่พยายามสอดแทรกอยู่ในนั้นนะครับ บรรยากาศที่รุ่มร้อนของมหาวิทยาลัย ห้างสตูดิโอของคณะนิเทศศาสตร์ที่ให้นักศึกษาใช้งานได้จริงๆ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อาทิ สระว่ายน้ำระบบเกลือ ระบบ Wifi ทั้งมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ในปีนีทางมหาวิทยาลัยได้นำระบบ “Google for Education” มาใช้ ทำให้การเรียน

การสอนดีขึ้นไปอีก เช่นการเช็คชื่ออย่างรวดเร็วด้วย QR Code แสดงให้เห็นถึงความทันสมัย”

ภาพยนตร์ซีรีส์ “Crazy Love รักป่วนมอ” ได้ถูกรับเลือกเข้าชิงรางวัล ในงานเทศกาลหนังสั้น Asia International Youth Short-Film Festival (Beijing) 2015 ประเทศจีน ในเดือนสิงหาคมนี้ ด้วย “ผมดีใจแทนลูกศิษย์และทีมงานทุกคนครับ ธุรกิจบัณฑิตเป็นมหาวิทยาลัยคุณภาพมานานกว่า 47 ปี เราให้ออกาสทุกคนเสมอ ซึ่งลูกศิษย์ของเราที่ใช้โอกาสนั้นได้อย่างน่าชื่นชม” อ.วิมล กล่าว สำหรับใครที่ยังไม่ได้ชมภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องนี้หรือลืมนอยากให้มีภาคต่อสามารถเข้าชมได้เลยที่ www.youtube.com หากคำว่า “Crazy Love รักป่วนมอ” นะครับ